

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તત્ર ચ મૃતસ્થૈઃ સદ્ગ્નિઃ પરિહર્તૃવ્યોઽકલ્યાણમિત્રયોગઃ, સેવિતૃત્વ્યાનિ કલ્યાણમિત્રાણિ, ન દ્વઙ્ગનીયોચિતસ્થિતિઃ, અપેક્ષિતૃવ્યો લોકપાર્ગઃ, માનનીયા ગુરુમંદહિઃ, જવિતૃવ્યપેતત્તૃવઃ, પ્રવર્તિતૃવ્યં દાનાદૌ, કર્તૃવ્યોદારપૂજા જગવતાં, નિરૂપણીયઃ સાધુવિશેષઃ, શ્રોતૃવ્યં વિધિના ધર્મશાસ્ત્રં, જાતૃનીયં મહાત્મનેન, અનુપ્રેયસ્તદર્શો વિધાનેન, અવજ્ઞમ્વનીયં ધૈર્યં, પર્યાલોચનીયાયતિઃ, અવદ્વાકેનીયો મૃત્યુઃ, જવિતૃવ્યં પમ્વ્યોકપથાનૈઃ, મેવિતૃવ્યો ગુરુજનઃ, કર્તૃવ્યં યોગપટ્ટદર્શનં, સ્થાપનીયં તદ્વાપદિ માનમે, નિરૂપયિતૃત્વ્યા ધામ્ણા, પરિહર્તૃવ્યો વિક્ષેપપાર્ગઃ, પ્રયતિતૃવ્યં ગોમશુદ્ધૌ, કારયિતૃવ્યં જગવદ્જીવનવિમ્વાદિકં લેખનીયં જીવનેશવચનં, કર્તૃવ્યો મહ્મદ્વજપઃ, પ્રતિપત્તૃવ્યં ચતુઃશરણં, મર્દિતૃત્વ્યાનિ છુન્કૃતાનિ, અનુપોદયિતૃવ્યં કુશલં, પૂજનીયા મંત્રદેવતાઃ, શ્રોતૃવ્યા નિ સચેષ્ટિતાનિ, જાતૃનીયપૌદાર્યં, વર્તિતૃવ્યમુત્તમજ્ઞાનેન, તત્ત્વે જવિવ્યતિ જવત સાધુધર્માનુપ્રાપ્તભાજનતા ॥

ઉપમિતિજવપપચ્ચા કથા.

પુસ્તક ૨૭ મું. માગશિર્ષ. ચંપન ૧૯૬૮. શકે ૧૮૩૩. અંક ૬ મા.

મુજ્જર ભાષાન્તરિત.

કલ્યાણ મંદિર સ્તોત્ર.

(અનુવાદક-માવજી દામજી. મુજ્જર.)

વચન્તલિલકા વૃત્ત.

કલ્યાણમંદિર સમાન અને ઉદાર,
સંસારભીત ભવિનાં ભય કાપનાર;
સંસારભાગર વિષે છુડતા જનોને,
બાહ્યાજ જેવું જિનચંદ્ર નમી ક્રમોને.

૧

બુદ્ધિદણુ નિધિ બૃહસ્પતિ હોય જેશું;
જેના મહત્વ તાણું શ્રીર્તન થાય તે શું;

૨૬૦

જીનેન્દ્ર પ્રકાશ.

અગ્નિસમો કમઠ ગર્વ વિષે મુનીશ !,
 તે તીર્થનાથ તણી સંસ્તુતિને કરીશ. ૨
 સામાન્યથી પણ જીનેન્દ્ર ! અમારી જેવો.
 તારો શકે કરી સ્વરૂપ ચિતાર એવો;
 દિવાંધ કૌશિકશિશુ^૧ યદિ ધૃષ્ટ શું જે,
 તોયે નિરૂપણ કરે ? સ્વિરૂપનું તે. ૩
 હે નાથ ! મર્ત્ય પણ મોહ ખપેલ હોય,
 તારા શુભો ગણનમાં ન સમર્થ તોય;
 કલ્પાંત વાયુથી યદિ જળ ઉછળે તો,
 રે કોણ ! તે ગણી શકે જ રહેલ રત્નો. ૪
 હું છું જડાશય ! તથાપિ જીનેન્દ્ર તારો,
 શુભો અસંખ્યચુતર્નો સ્તુતિનોજકારી;
 વિસ્તારને જલધિના સ્વમતિ પ્રમાણે,
 લંબાવિને ભુજ કહે શું ન ખાળ બાણે ? ૫
 જ્યાં યોગિઓ પણ નહિ શુભગાન શક્ત,
 ત્યાં હોય કેમ અવકાશ મને સુરક્ત !;
 અવકાશ વિષુ શુભ સંસ્તવવા અયુક્ત,
 શું પક્ષિઓ નિજ ગિરા નહિ બોલશક્ત. ૬
 દૂરે રહો સ્તુતિ તમારી ત્રિલોકનાથ !,
 સંસારથી પણ ખચે તુજ નામ સાથ;
 અત્યંત તાપથી પીડિત મુસાફરોને,
 આનંદ દે શિતળ વા પણ પદ્મમનો જે. ૭
 જે જંતુના હૃદયમાં પ્રભુ ! તું રહેલ,
 તેના નિર્મિત પણ કર્મ શિથિલ રહેલ;
 આવે છતે વનગચૂર જ ચંદને જ્યાં,
 વિટાયલા ભુજગ બંધન મંદ છે ત્યાં. ૮
 મૂકાય છે જ ઝટ રોદ્ર ઉપદ્રવોથી,
 જોયે છતે પણ જીનેન્દ્ર તને જનોથી;
 ગોસ્વામી^૨ તેજ અળકે ઝટ બય નાશી,
 ચોરોય જેમ પશુઓ પણ બય નાશી. ૯

૧ ધ્રુવનું બાળક. ૨ સૂર્ય-ગોલાળ.

પૂજા પંચાશક.

૨૬૧

છો તારનાર ! જિન કેમ ભવિ જનોને,
નિશ્ચે હુદે જ વહતાં તરતાં તમોને;
છે યુક્ત જે મશક પાણી વિષે તરાવે,
મોઢે રહેલ પાણી વાયુતણે પ્રભાવે.

૧૦

અ પૂર્ણ.

શ્રીમાનુ હરિભદ્રસૂરિ વિરચિત.

પૂજા પંચાશક.*

(સંક્ષિપ્ત વ્યાખ્યા)

(લેખક-સન્મિત્ર કર્પૂરવિજયજી.)

(પ્રસ્તાવના)

શ્રાવકે નિરંતર ત્રિકાળ જિનપૂજા કરવી જોઈએ તેટલા માટે આ ચોથા પંચાશકમાં કત્તાંએ જિનપૂજાનો વિધિ દાખલ કરેલો છે. શ્રી જિનપૂજાના સમયનો નિર્ણય, કેવી રીતે દ્રવ્ય ભાવથી પવિત્ર થઈને શ્રી જિનપૂજા ગૃહસ્થોએ કરવી ? પૂજા પ્રસંગે યુગ્પાદિક સામગ્રી કેવી ઉત્તમ મેળવવી ? પ્રભુપૂજા પ્રસંગે ગૃહસ્થોએ કેવી જયજ્વાળાથી-જયજ્વાળાનો ખાખ કરી પૂજા કરવી ? યુગ્પાદિકને કિલામના ન થવા પામે તેને માટે કેટલી બધી કાળજી રાખવી ? તેમજ ઉક્ત યુગ્પોની કાચા દોરાથી અને બહુજ દીલી ગાંઠથી ગુંથેલી માળાઓ પ્રભુના કંઠમાં કેવી રીતે આરોપવી ? પ્રભુની પૂજા કરતાં પૂજા કરનાર શ્રાવકે પ્રભુ ઉપર અથવા પ્રભુના ગુણો ઉપર કેટલું બધું બહુમાન રાખવું ? પૂજા કરવા આવનારે નિસિદ્ધી પ્રમુખ દશ ત્રિકો સાચવવા પૂરતું લક્ષ રાખવું, તેમજ દ્રવ્યપૂજા કર્યા બાદ ગંભીર અર્થયુક્ત (મહાપુરુષ પ્રણિત) સ્તુતિ સ્તોત્રો વડે ચક્રતા પરિણામે ભાવ પૂજા કરવી, એવા ઉત્તમ સ્તુતિ સ્તોત્રયુક્ત ચૈત્યવંદન કરવાનું મોહાત્મ્ય, તેના પ્રત્યેક સૂત્રો-શકુસ્તન પ્રમુખ ચાલતું છેવટે ' જયત્રીયસય ' રૂપ પ્રણિધાન કહેતાં તેના ગંભીર અર્થમાં આપણો ઉપયોગ પડેલો થવા રાખવી જોઈતી કાળજી, અને કાઉસગમાં ફોલ રહિત રાખવી જોઈતી રિથરત આશ્રી ઉદ્દેશ્ય કરી, પ્રભુ પૂજા અંગે થતી અનિવાર્ય દ્રવ્યહિંસા આશયન

* આ પંચાશક રીત્ર સાથે આગરી સના ત્રરપ્રતીજ દાલમાં જપાય છે. ત્રયંકારની રાચના જોવા મળ્યાને તેના લાભ લેવો. ભાવાર્થ વાંચવાની ઇચ્છાવાળાએ આ લેખ વડા પૂર્વ વાંચવો.

દ્વિથી ગૃહસ્થને પરિણામે હિંસા રૂપ તરી આવે 'કુપબનન' પ્રમુખ દાખલા ત્રીસોથી શાસ્ત્રકારે સિદ્ધ કરી આપ્યું છે. વળી ઉક્ત પૂજથી પૂજ કરનારને અત્યક્ષ ને પરોક્ષ બહુ લાભ થાય છે, તે વિગેરે અતિ ઉપયોગી બાબતોનો આ પૂજ પ્રણામમાં પુન્યપાદ શ્રી હરિભદ્ર સૂરીશ્વરે બહુ અસરકારક રીતે સંદેશમાં સમાવેશ લે છે. ઉક્ત સર્વ બાબતો ઉપરાંત શાસ્ત્રકારની લેખન શૈલી અદ્ભુત આરવવાળી તેનો લાભ મેળવી લાભ્ય જનો પરમાર્થ સાધી સ્વદેયને સાધે. ઇતિશમ્

ભાવાર્થ પ્રારંભ.

૧ શ્રી મહાવીર પ્રભુને પ્રણામ કરીને જિનપૂજનો વિધિ ગર્ભ-ગંભીર માં શુર-કેપદેશ આનુસારે સંદેશથી કહીશ (એ શાસ્ત્રકારની પ્રતિજ્ઞા છે). વિસ્તા-
! તો પૂર્વના આચાર્યોએ તે અન્યત્ર પ્રદર્શિત કરેલજ છે.

૨ આ લોક રાંબાંથી પણ ખેતીવાડી પ્રમુખ સઘળી ક્રિયા વિધિપૂર્વક મામાં આવવી ફળદાયી નીવડે છે તો પછી ઉભય લોકમાં હિતકારી જિનપૂજ એ પ્રેપૂર્વક કરવામાં આવે તો તે ઈષ્ટ ફળદાયી થાયજ તેમાં નવાઈ શી ?

૩ આગળ કહેવામાં આવતા વિધિ મુજબ યોગ્ય સમયે પવિત્ર થઈ પ્રધા-
પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે ઉત્તમ સ્તુતિ તેમજ સ્તોત્ર વિશિષ્ટ જિનપૂજ દાવંત દાવકેએ) કરવી જોઈએ. ”

“ પ્રથમ પૂજ સમય આશ્રી શાસ્ત્રકાર કહે છે. ”

૪ જેમ ખેતીવાડી વર્ષો રૂતુ વિગેરે ટાંકણે કરવામાં આવતી બહુ ફળદાયી છે છે તેમ જિનપૂજાદિક સઘળી ક્રિયા પોતાપોતાના સમયે સધાતીજ સુખદાયી છે.

૫ તે પૂજ-કાળ સામાન્ય રીતે તો પ્રભાત, મધ્યાહ્ન અને સાયંકાળ રૂપ ત્રણ સમય જાણવો. અથવા રાજ્યસેવા, વ્યાપારાદિક આજીવિકાનાં સાધનમાં ન આવે તે અને તેટલો કાળ પણ પૂજકાળ જાણવો.

૬ ખરી રીતે શુભ-સુખ વૃદ્ધિ ગવેષતા બુદ્ધિમાન જીવે જેમ કલ્યાણ પર-
વૃદ્ધિ પામે તેમ આદર કરવો જોઈએ. તેથી રાજ્યસેવાકાંદે પણ સ્વકાર્યમાં ન આવે તેમ જિનપૂજમાં પ્રમાદ રહિત ચતન કરવો

૭ આજીવિકાનો વિચાર થાય તો ગૃહસ્થની સર્વ ક્રિયાઓ સીદ્ધાંત જાય તેથી ને આજીવિકાની અપેક્ષા રાખવી પડે પરંતુ જેને તેવી દરકારજ (સ્પૃહાજ) ને તો સંપૂર્ણ સાધુધર્મજ સ્વીકારવો સુકત છે.

૮ તે માટે એ આજીવિકાહેતુક ક્રિયામાં વિરોધ ન આવે તેમ પૂજમાં

આભિગદ્ધિક દાળા પણ માન્ય રાખેલો છે. એટલે કેલ્યવંદન કર્યા વગર મારે લોજન કરવું નહિ કે શયન કરવું નહિ એવો નિયમ લેવો તે સુકત છે. કેમકે તેથી જિનપૂજ કરવાનો અધ્યવસાય સહાય બન્યો રહે છે.

“ હવે પવિત્રતા રાખવા શાસ્ત્રકાર કહે છે. ”

૬ તેમાં દ્રવ્યથી અને ભાવથી બાને રીતે પવિત્ર બની પ્રભુપૂજ કરવી. દ્રવ્યથી દેશસ્નાન કે સર્વસ્નાન વડે દેહશુદ્ધિ કરી, શુદ્ધ-પાણિવા વચ્ચે વસ્ત્ર ધોતર અને કિતરાસંગ ધારીને અને ભાવથી તો આવશ્યક ઉચિત નિર્દોષ (ન્યાય સુકત વૃત્તિથી સુકત બનીને) ન્યાયજ્ઞ સકળ કર્મમળ દાળવા સમર્થ નીર-તુલ્ય હોવાથી તે ભાવથી શ્રેષ્ઠ બન્યો.

૧૦ દ્રવ્યસ્નાનાદિ પણ જયણાસુકત કરતાં આરંભચરત ગૃહસ્થને નિયમા શુભકારી જ થાય છે. કેમકે તે ‘કૃપણનન’ દ્રષ્ટાંતે નિશ્ચે શુભ ભાવ ઉત્પાદક બને છે. જેમ કૃવો બાણતાં શ્રમ, તૃષા અને કાદવથી લેપાવાવડે કષ્ટ પેદા થાય છે પરંતુ જળ નીકળતાં ઉકત સર્વ દોષ દૂર થઈ બચ છે અને સ્વપરને ઉપકારક બને છે તેમ પ્રભુપૂજ અર્થે કરવામાં આવતાં સ્નાનાદિક પણ આરંભ દોષને દાળી શુભ પરિણામની પ્રાપ્તિવડે અશુભ કર્મોની નિર્જરા તેમજ વિશિષ્ટ પુણ્ય-બંધનો કારણુ રૂપ થાય છે માટે અધિકાર પરત્વે આરંભચરત ગૃહસ્થને જિનપૂજ તેમજ જિનપૂજ અર્થે દ્રવ્યસ્નાનાદિ ઉપકારક જ છે.

૧૧ તે જયણા છત્રરક્ષા માટે સ્નાન-ભૂમિને નજરે જોવાથી તેમજ જળને ગાળ્યા બાદ વાપરવા વિગેરેથી બને છે. એવી રીતે જયણાપૂર્વક સ્નાનાદિક કરતાં શુભ અધ્યવસાય સુદ્ધિવંત જનોને અનુભવસિદ્ધ પ્રકટી નીકળે છે.

૧૨ જિનપૂજ અર્થે સ્નાનાદિક વર્ણી બીજે બધે સ્થળે છત્રવધકારી આરંભને સેવનારો પ્રાણી જિનપૂજાદિ નિમિત્તે અનાદંબ એવે (એટલે ઉચિત આરંભ કરતાં અટકે, મનમાં શંકા લાવે, તેનો નિર્પેધ કરે) તે પ્રકટ રીતે અજ્ઞાન આચરણુ દીસે છે. તેવા અજ્ઞાન આચરણુથી લોકમાં જિનશાસનની લઘુતા થાય છે. એવી રીતે કે જુઓ આ જેનો ! સ્નાનાદિક કર્યા વગર પણ કેવા જિનેનો પૂજે છે ? અને એવી રીતે શાસનની નિંદા કરાવવાથી ભવાન્તરમાં જિનધર્મ પ્રાપ્તિનો અભાવ થાય છે. તે માટે દ્રવ્યથી સ્નાન કરી, શુદ્ધ વસ્ત્રધારીનેજ જિનપૂજ કરવી સુકત છે. અન્યથા ઉપર જણાવેલા દોષોની પ્રાપ્તિ થાય છે.

૧૩ અશુદ્ધ-અન્યાય વૃત્તિ પણ એવીજ રીતે અધિક દોષવાળી છે. કેમકે

તેથી તો વળી અનેરા રાજનિયદાનિ એવા નીપજે છે. તેટલા માટે દ્વાપરી અને ભાવથી બંને રીતે પવિત્ર ચક્રને જિનપૂજા કરવી ભ્રમભ્રો.

“ હવે વિશિષ્ટ પુષ્પાદિક સામગ્રી વડે પ્રભુપૂજા કરવી યુક્ત છે એમ બતાવે છે. ”

૧૪ શ્રેષ્ઠ સુગંધી પૂષ્પવડે, સર્વ ઔષધીઓવડે, જાતજાતનાં જળાદિક વડે, (આદિ શબ્દથી દુધ, ઘૂત અને ઈશુરસ વિગેરે સમજવાં) સુગંધી ચંદનાદિકના નિલેપન વડે, શ્રેષ્ઠ સુગંધી પુષ્પોની માળાઓવડે, બાળિ (ઉપહાર) વડે તેમજ દીપક વડે.

૧૫ સર્પવ, હથિ અને અક્ષત તથા ગોરોગર પ્રમુખ મળી શકે તેવા અને તેટલા (માંગલિક પદાર્થો) વડે તેમજ વિવિધ સુવર્ણ, સુકતાક્ષણ અને રત્નાદિકની માળાઓ વડે જિનપૂજા કરવી.

૧૬ આવાં ઉત્કૃષ્ટ સાધન (દ્રવ્યો) વડે ઘાઘું કરીને ભાવ (અધ્યવસાય) પણ શ્રેષ્ઠ સંપન્ને છે. વળી આવાં વિદ્યમાન સારા દ્રવ્યોનો શ્રી જિનપૂજાથી બીજો કોઈ વધારે સારો ઉપયોગ જણાતો નથી. માટે શ્રેષ્ઠ પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે જિનપૂજા કરવી યુક્ત છે. કહ્યું છે કે ‘દેહ પુત્ર અને કલત્ર (સ્ત્રી) પ્રમુખ સંસારની વૃદ્ધિ માટે થાય છે, અને વીતરાગ પ્રભુની પૂજા—ભક્તિ ભવ્યજનોને સંસારના ઉચ્છેદને અર્થે થાય છે.’ આજ બાબતને ભાવતા છતાં સાસ્ત્રકાર કહે છે—

૧૭ આ લોક સંઘંધી અને પરલોક સંઘંધી કાર્યોમાં પરલોક સંઘંધી કાર્ય સાધન વધારે ઉત્તમ છે. ‘તેની ઉપેક્ષા કરવાથી બહુજ અનર્થ સંભવે છે. જિનપૂજા એ (અતિ ઉત્તમ) પરલોક સંઘંધી કાર્ય છે. તેથી પૂર્વોક્ત ઉત્તમ સામગ્રીનો ઉપયોગ કરતા જિનપૂજા જેવું બીજું ઉત્તમ સ્થાનક નથી.’ તે પારલૌકિક કાર્ય શુભ ભાવવડે સાધી શકાય તેવું છે. ‘માટે એવો શુભ ભાવ તત્કાર્યોથી જને આદરવો’ અને તેવો ભાવ પ્રભુપૂજા અર્થે ધરવું પુષ્પાદિક સત્સામગ્રી વડે સિદ્ધ થઈ શકે છે.

૧૮ એટલા માટે પોતપોતાની વિભૂતિ પ્રમાણે બુદ્ધિવંત જનોએ જિનેશ્વર ભગવાન ઉપરના હૃદયના પ્રેમ-ઉદાસ પૂર્વક ઉત્તમ પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે શ્રી જિનપૂજા કરવી. યતઃ ‘શ્રી જિનેશ્વર ભગવાન નિષ્કારણ પરાપકાર રસિક છે, મોક્ષદાતા છે, ઈંદ્રપૂજિત છે, સ્વહિત કારીજનોને પૂજ્ય છે અને જિનપદ પ્રાપ્તિ કરવા માટે પુષ્ટ આલંબનભુત છે.’ માટે ભક્તિથી પૂજવા યોગ્ય છે.

“ હવે વિધિદ્વારનું નિરૂપણ કરવા માટે કહે છે. ”

૧૯ આ પૂર્વે વર્ણવેલો ‘કાળ-નિયમ, શીઘ્ર પ્રમુખ’ વિધિ જિનપૂજામાં સામાન્ય પ્રકારેજ સમજવો. વિશેષ પ્રકારે તો સ્પષ્ટમાળાદિક જે જે પ્રવાના અંગે સ્થા-

પતાં હોય તે તે સર્વ જેમ સોલાયમાન જણાય તેમ યત્નથી એકાગ્રપણે ભાવશુદ્ધિ કરવું. શ્રી જિનપૂજ કરતાં યત્નથી અનન્યલક્ષ રાખવું તે જતાવે છે.

૨૦ વસ્ત્રવડે નાસિકા બાંધી (અષ્ટપટ મુખકોશ બાંધી) અથવા જો તેમ કરતાં અસમાધિ થતી હોય તો તે બાંધ્યા વગર પણ પુષ્પમાલા આરોપણદિક સર્વ કાર્ય યત્નથી કરવાં. તેમજ પુમકાળે શરીરમાં ખરજ ખાણવાદિક ક્રિયાનો પણ ત્યાગ કરવો. આદિ શબ્દથી નાક છીંકવાનો તથા નિકળા કરવા પ્રમુખનો પણ ત્યાગ કરવાનું સૂચવ્યું. યત્નથી પૂજા કરનારને જે પ્રાપ્તિ થાય છે તે દ્રષ્ટાંતથી દેખાડે છે—

૨૧ જે સેવકો પોતાના સ્વામી પ્રત્યે પોતાની કરજ (Duty) આદરથી જાળવે છે તે સ્વસ્વામીને સંતોષ ઉપજાવવાથી ઇચ્છિત ફળને પામે છે. પરંતુ જેઓ તેથી વિપરીત વર્તી અનાદરથી સ્વકાર્ય કરે છે તેમને ઇચ્છિત અર્થની સિદ્ધિ થતી નથી; પણ કલેશ માત્ર પ્રાપ્ત થાય છે.

૨૨ ત્રીણકનાશુર શ્રી જિનેશ્વર આશ્રી તો ઉપર કહેલી વાત વિશેષે લાગુ પડે છે. એટલે જગદ્દાશુર શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનની જે આદરપૂર્વક ભક્તિ કરે છે તે અતિ ઉત્તમ ફળને પામે છે. તેથી વિદ્વાન જનોએ જિનેશ્વરની પૂજા પૂર્વોક્ત ન્યાયે મુખકોશ બાંધી અતિ આદર પૂર્વકજ કરવી જોઈએ.

“ બહુમાન પણ વિધિપૂર્વકજ પ્રવર્તનાર ભક્ત જનોને પેદા થાય છે તે જતાવે છે. ”

૨૩ એવી રીતે પ્રવર્તનાં પરમપદ યોગ્ય મેળવી આપનાર બહુમાન (હૃદય પ્રેમ) પણ નિક્ષેપ પ્રગટે છે. તેમજ અર્જુનભીર સ્તુતિ સ્તોત્ર સંલિપિત ચિત્તપ્રવૃત્તિ કરવાથી પણ પરમપદલાયક બહુમાન જાળે છે. માટે તે પણ અવશ્ય કર્તવ્ય છે.

“ સ્તુતિ અને સ્તોત્ર કેવાં હોય ? તે જણાવે છે. ”

૨૪ એક પ્રલોક માનવાણી સ્તુતિ કહેવાય અને બહુ શ્લોક પ્રમાણુ સ્તોત્ર કહેવાય. આતુચ્છ-ગાંભીર શબ્દાર્થવડે સુંદિત અને આપ્ત(અર્પણ-વિનય)ના વિદ્યમાન ગુણોનુંજ જેમાં ગાન કરેલું હોય તેજ સ્તુતિ સ્તોત્ર સારભૂત પ્રધાન સમજવા.

૨૫ તે સારભૂત સ્તુતિ સ્તોત્રના અર્થોવર્ણોધથી જરૂર શુભ અધ્યવસાય જાગે છે અને તેનો અર્થોવર્ણોધ જેને થયો ન હોય તેને પણ તે સ્તુતિ સ્તોત્ર શુભ ભાવરૂપ હોવાથી રત્નના દ્રષ્ટાંતે ગુણકારી જ થાય છે. જેમ અન્તઃપુરું પણ રત્ન તેના સુંદર સ્વભાવથી ગુણકારીજ થાય છે તેમ પૂર્વોક્ત વિશેષણ વિશિષ્ટ સ્તુતિ સ્તોત્ર તેના અર્થ-રહસ્યના અણુભવણને પણ હિતકારીજ થાય છે માટે તે સેવવા યોગ્યજ છે.

જીવન 'પગ' પ્રકાશ.

૨૬ રોગી જનોએ જેના શુભ જાણ્યા નથી એવાં રત્નો જેમ રોગીના જ્વર, શુભ પ્રમુખ રોગને શમાવે છે તેમ પૂવોક્ત સ્તુતિ સ્તોત્ર રૂપ ભાવરત્નો પાળુ કર્મ રોગને ટાળે છે.

૨૭ તેટલા માટે પ્રભુપૂજા કર્યા પછી સ્તુતિ સ્તોત્રાદિક પાઠ પૂર્વક, અસ્થા-લિતાદિ શુભ યુક્ત, આગમ અનુસારે અને ચદતે પરિણામે ચૈત્યવંદન અવશ્ય કરવું જોઈએ.

૨૮ આવી રીતે પ્રથમ પ્રદર્શિત પૂજા પૂર્વક કરવામાં આવતું ચૈત્યવંદન કર્મ-વિપને દૂર કરવા પરમ મંત્ર તુલ્ય છે. એમ સર્વજ્ઞ (અથવા શાસ્ત્ર) કહે છે. તેમજ ચૈત્યવંદન સમયે સુદ્રા વિધાન (યોગસુદ્રા નમોઽશુભ કહેલી વળતે, સુકતાસુકિત સુદ્રા જયન્તીયરાય નવંતિ ચેઘ્યાઈ અને નવંત કેવિ સાહુ કહેલી વળતે, તથા જિનસુદ્રા કાઉસ્સગ કરતી વળતે) કરવું જોઈએ તેમજ જિનો અને જિનકલ્પકોએ આચરેલ અહોદ્ધ કાયોત્સર્ગ કરવો જોઈએ.

“ ચૈત્યવંદન સમાપ્ત થતાં જે કરવું જોઈએ તે શાસ્ત્રકાર કહે છે. ”

૨૯ આ ચૈત્યવંદનની સમાપ્તિ વળતે શુભ-મંગળકારી પ્રણિધાન એટલે પ્રાર્થના ગર્ભિત એકાગ્રતા કરવી જોઈએ. ઉક્ત પ્રાર્થના ‘ જય ત્રીયરાય ’ ના પાઠ વડે કહેવાય છે. તેનાથી સદ્ગુણ વ્યાપારોમાં પ્રવૃત્તિ, મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરતાં ન-હતા વિઘ્નોનો જય (વિઘ્ન વિનાશ), વિઘ્ન વિનાશથી ધર્મકાર્યની સિદ્ધિ તેમજ સ્વપર ધર્મકાર્યોનું સ્થિરીકરણ એ ફળો પ્રકટે છે. એટલા માટે તદર્થી જનોએ ‘ પ્ર-ણિધાન ’ અવશ્ય કરવું.

૩૦ આ ‘ પ્રણિધાન ’ કરવાથી ‘ નિયાણું ’ થશે જ નહિ. કુશળ પ્રવૃત્તિ હંતુક હોવાથી. ‘ પ્રણિધાન ’ તો ‘ આરોગ્ય વૌહિલાજ્ઞ ’ ઇત્યાદિક પ્રાર્થના તુલ્ય છે. એટલે જોઈ પ્રાર્થના જેમ નિયાણું રૂપ નથી તેમ આ ‘ પ્રણિધાન ’ પણ શુભ અધ્યવસાયના કારણરૂપ હોવાથી નિયાણું રૂપ નથી તેથી જ તેની પ્રવૃત્તિ છે. નહિ તો ચૈત્યવંદનના અંતે તે લાણાય જ નહિ..

૩૧ એવી રીતે ‘ પ્રણિધાન ’ થોડે ઇષ્ટફળની સિદ્ધિ સંપન્ન છે. નહિ તો પ્રણિધાન શૂન્ય અનુષ્ઠાન નિશ્ચે દ્રવ્ય અનુષ્ઠાન જ કહેવાય છે. તેટલા માટે ચોખ્ખા ભૂમિકા વિશેષે આ ‘ પ્રણિધાન ’નું કહેવું અવિરૂદ્ધ-ઉચિતજ છે.

“ હવે તેના વિધિ કહે છે. ”

૩૨ સંવિન્ન એટલે મોક્ષાર્થી અથવા ભવભીત જને સાવધાન થઈ ત્રીન શ્રદ્ધા વડે (એ માનસિક વિધિ કહેા, હવે કાયિક વિધિ કહે છે) મરતક ઉપર જો હાથની અંજળી સ્થાપીને આ પ્રણિધાન આદર પૂર્વક કરવું.

“ તેનો પાઠ ક્રમ ગતાવે છે. ”

૩૩ હે વીતરાગ ! (ઉપલક્ષણુથી હે વીતદ્રેષ ! અને હે વીતમોહ !) આપ જ્ય-
વંતા વર્તો. હે જગદ્ગુરુ ! હે ભગવન ! આપના પ્રભાવથી મને પ્રાપ્ત થાઓ. ભવમાં
નિર્વેદ (સંસાર ઉપરથી વૈરાગ્ય), માર્ગાનુસારીપણું (મોક્ષમાર્ગમાં પ્રયાણ) અને
ઈચ્છિત ફળની પ્રાપ્તિ. (જેથી ચિત્ત સ્વસ્થ થાય અને ધર્મમાં સુખે પ્રવૃત્તિ થાય
એવી ભોગવાઈ મળે.)

૩૪ તેમજ લોક વિરૂદ્ધ કાર્યનો ત્યાગ, માતા પિતા ધર્મોચાર્યોદિ ગુરુજનોની
પૂજા-ભક્તિ, પરોપકાર, શુભ શુરુ મહારાજનો સંયોગ, અને તેમની આજ્ઞાનું
અળાંક પાલન જીવિત પર્યંત સુજને હે ભગવન , આપના પસાયે (સદાય) હો !

“આ પ્રણિધાન ઉચિત ભૂમિકા(અવસ્થા) પર્યંત કરવું ઘટે છેએમ શાસ્ત્રકાર ગતાવે છે.”

૩૫ આ પ્રાર્થના-પ્રણિધાન, તે તે પ્રાર્થના યોગ્ય ભવ-નિર્વેદાદિકના અભાવે
કરવાનું છે. (કેમકે અપ્રાપ્ત વસ્તુનીજ પ્રાર્થના કરાય છે) અથવા અર્ધી મતાંતર
કહે છે કે તે પ્રાર્થના યોગ્ય ભવ-નિર્વેદનું જે અનંતર (શીઘ્ર ભાવી) ફળ અપ્રમત્તા-
દિક ગુણુસ્થાનકની ંણિરૂપ અને પરંપર (અનુક્રમે થનારું) ફળ મોક્ષરૂપ તેના
અભાવે કરવું ઉચિત છે. સ્પષ્ટાર્થ એવો છે કે જ્યાં સુધી ભવ વૈરાગ્યાદિક પ્રાપ્ત થયાં
ન હોય અથવા વૈરાગ્યાદિકના ફળરૂપ અપ્રમત્ત ગુણુસ્થાનાદિક પ્રાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધી
કુશળ અનુદાન રૂપ પ્રણિધાન અવશ્ય કરવું ઉચિતજ છે. એટલે અપ્રમત્ત (સત્તમ
ગુણુસ્થાનવાર્તી) મુનિરાજેથી આગળના જે પ્રમત્ત સંયમી (છટ્ટા ગુણુસ્થાનવાર્તી)
મુનિરાજે છે ત્યાં સુધી તેમને સર્વને તો આ પ્રણિધાન કરવું ઉચિતજ છે. પરંતુ
ત્યાર પછીના જે અપ્રમત્ત સંયમી વિગેરે છે તેમને તે કરવું ઉચિત નથી; કેમકે તેઓ
નીરાગી-નિઃસ્પૃહી હોવાથી કશી પ્રાર્થના કરતા જ નથી. યતઃ “ મોક્ષે જીવે ચ
સર્વેષ્વ, નિઃસ્પૃહો મુનિસત્તમઃ ”

“ પૂર્વે કહ્યું કે પ્રણિધાન નિયાળારૂપ નથી તે બાળતનું સાધક પ્રમાણુ દર્શા-
વતા કહે છે. ”

૩૬ આ ‘જય વીયરાય’ રૂપ જે મોક્ષાંગો (નિવૃત્તિના કારણો) ની પ્રાર્થના
અથવા મોક્ષાંગ રૂપ પ્રાર્થના તે પ્રણિધાન કરતા યોગ્ય પ્રમત્ત ગુણુસ્થાન પર્યંતના
જીવોને સૂત્ર-સિદ્ધાંતની અનુમતિ હોવાથી નિયાળારૂપ નથી. એમ યોધિલાભની પ્રા-
ર્થના શાસ્ત્ર અનુગત હોવાથી પ્રમાણુ છે તેમ આ મોક્ષાંગ પ્રાર્થના (પ્રણિધાન) પણ
શાસ્ત્રાનુગત હોવાથી નિયાળારૂપ નથી પણ પ્રમાણુ છે. અપ્રમત્તાદિ ગુણુસ્થાન-
વાર્તીને માટે તો તે ઉચિત નથી, એમ પૂર્વે પ્રદર્શિત કરેલુંજ છે, તેથી પ્રમત્ત ગુણુ-
સ્થાન પર્યંતજ તે પ્રાર્થના-પ્રણિધાન ઉચિત છે.

૭૭ એવી રીતે ગોક્ષાંજ પ્રાર્થના નિયામરૂપ નથી, તો દશાશ્રુતરકમ્પ, નિશીતક પ્રમુખ શાસ્ત્રોમાં ‘આ ધર્મથી હું તીર્થંકર થાઉં’ એવી રીતે પ્રાર્થનાનો વિષે કેમ કરેલો છે ? ઉત્તર—તે તીર્થંકરત્વ પ્રાર્થન રાગ વ્યાપ્ત હોવાથી ભવ પ્રતિ-
ષ્ઠે, તેથી તત્પ્રાર્થન પ્રતિષેધ યુક્ત છે.

૭૮ રાગાસક્તપણે તો તે પ્રાર્થના હ્રષિત છે, પરંતુ રાગ રહિત કરેલી તેજ ના અહ્રષિત છે. રાગ રહિતપણે (નીરાગી ભાવે) કરવામાં આવતા જિનભક્તિ ગ કુશલ અનુષ્ઠાન થકી અનેક ભવ્યજનોને હિતકારી અને અનુપમ આનંદ સં-
પ્રદ અપૂર્વ ચિન્તામણિ સદૃશ (અચિન્ત્ય સુખદાયક) તીર્થંકરપણું પ્રાપ્ત થાય છે.

૭૯ તેથી સદ્ધર્મ દેશનાદિક તીર્થંકરની કરણી હિતકારી છે અને એવા પ્રકારના અધ્યવસાયવાળા આત્માને અપ્રતિધાતી છે. માટે સદ્ધર્મ દેશનાદિક ધર્મ-
માં પ્રવૃત્તિ સ્વરૂપ તીર્થંકરત્વની પ્રાર્થના અર્ધોપત્તિ ન્યાયથી હ્રષણ રહિત છે.

૮૦ આ સ્થળે પ્રણિધાન સંજ્ઞાથી વધારે કથન કરવાથી સર્થું. એવી રીતે શાસ્ત્ર મુજબ નિર્દોષ જિનેશ્વર ભગવાનની પૂજા મનુષ્યભવ પ્રમુખ ઉત્તમ સામગ્રી ને અવશ્ય કરવી. ઉક્ત વિષયમાં ભવ્ય જનોએ લગારે પ્રમાદ ન કરવો.

૮૧ જિનપૂજા કરતાં પૃથ્વીકાય પ્રમુખ જીવ નિકાયની હિંસા થાય છે, ને હિંસાને ધર ભગવાને નિષેધ કરેલો છે. તેમજ (તેમ છતાં) તે પૂજા પૂજ્ય-જિનોને હિંસકારી નથી તો પછી એવી પૂજા નિર્દોષ-દોષ રહિત શી રીતે હોઈ શકે ?

“ ઉક્ત શંકાનું સમાધાન કરે છે. ”

૮૨ જિન પૂજામાં કથંચિત્-કોઈ પ્રકારે જીવ વધ થાય છે. તોપણ ‘કૃપ અ-
દૃષ્ટાંતથી ગૃહસ્થોને તે જિનપૂજા નિર્દોષ કહી છે. જો ધરાધર જયણાપૂર્વક
તેમાં પ્રવૃત્તિ કરે તો તેમાં સર્વથા પણ જીવ હિંસા ન લાગે. કેવળ તેમાં
સાયની વિશુદ્ધિથી અનુજાંઘ અહિંસાની જ પુષ્ટિ થાય. સાધુ-નિબ્રંથોને તો તે
તેનો નિષેધ નીરાગીને આપધની પેરે કથેલો જ છે.

“ બીજું સમાધાન આપે છે. ”

૮૩ ગૃહસ્થો અસહ આરંભમાં પ્રવૃત્ત થયા હોય છે. એટલે જેમાં જીવહિંસા
રે એવા કંઈક જેતીવાડી પ્રમુખ ધંધા કરતા હોય છે તેમને આ જિનપૂજા તે
આરંભથી નિવર્તાવવાવાળી થાય છે. તે એવી રીતે કે જિનપૂજામાં જ્યાંસુધી
પ્રવૃત્ત હોય ત્યાં સુધી તેને અસહ આરંભનો અસંભવ અને શુભ ભાવનો
હોવાથી પ્રભુપૂજા તે પાપારંભથી મુક્ત કરાવનારી થાય છે જ એમ કહેવાય
ગુદ્ધિશાળી જનોએ સારી રીતે આલોચના-વિચારવા યોગ્ય છે.

“હવે જે કહ્યું કે પૂજા પૂજ્યને કંઈ ઉપગારી નથીજ તેનું સમાધાન કરવા કહે છે.”

૪૪ જે કે કૃતકૃત્ય હોવાથી પૂજ્ય એવા જિનેશ્વરોને પૂજથી ઉપગારનો અસંભવ છતાં પણ પૂજ કરનાર ભક્ત જનોને તો ગુણગાન, ધાદિ રૂપ ઉપગાર થાય જ છે. જેમ મંત્રાદિક સ્મરણ અને અગ્નિ પ્રમુખનું સેવન કરતાં તે તે મંત્ર અગ્નિ પ્રમુખને ઉપકારક નહિ છતાં સેવકને તો ઉપગાર થાય જ છે તેમ અહીં પણ પૂજા વિષયે ભવ્ય પૂજકને ઉપકાર સમજવો.

“પૂજામાં જીવ વધ થાય છે એમ માનતા છતાં તે જીવ વધની ખીકથી જે પ્રભુપૂજામાં પ્રવૃત્તિ કરતા નથી તેમને ઠગકો આપવા માટે કહે છે.”

૪૫ જેઓ સ્વદેહાદિક નિમિત્તે પુત્ર પરિવારાદિકને અર્થે પણ જીવહિંસામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે તેમને જિનપૂજા અર્થ (દેખાતી) જીવ હિંસામાં ન પ્રવર્તવું-દેખાતી જીવહિંસાથી ડરી જિનપૂજા જથી દૂર રહેવું એ મોહ-મૂઠતા છે. મોહ-મૂઠતા વગર વિશુદ્ધિ ભાવને પેદા કરનારી અને યોધિલાભાદિક અનેક ગુણ સંપાદન કરી આપનારી, પરમાર્થથી જીવરક્ષાના નિમિત્તભૂત હોવાથી કેવળ કયાલક્ષણવાળી અને સ્વપરને મોક્ષરૂપ અમોઘ ક્ષણ આપનારી જિનપૂજામાં અપ્રવૃત્તિ-પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ થાય જ કેમ? પાપઆરંભમાં આસકતહોવાથી વિશિષ્ટ કયા વર્જિત ગૃહસ્થને પવિત્ર જિનપૂજાનો ત્યાગ કરવો એ કેવળ કદ્યાણુ અનુષ્ઠાનથી અલગા રહી આત્માને જ ઠગવા જેવું છે.

૪૬ એટલા માટે મોક્ષ સુખને ઇચ્છનાર ગૃહસ્થ જનોએ સૂત્ર કથિત વિધિ અનુસારે પ્રમાદ રહિત શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનની પૂજા (અવશ્ય અહર્નિશ) કરવી જોઈએ.

૪૭, જેમ (સ્વયંભૂ રમણાદિ) મહાસાગરમાં ક્ષેપવેલ એક પણ ખિંદુ (અનેક ખિંદુઓની વાત દરજ રહેા) અક્ષય થઈ રહે છે તેમ ગુચ્છરતોના આધારભૂત હોવાથી સમુદ્ર સમાન શ્રી જિનેશ્વરોની કરેલી પૂજા ક્ષણની અપેક્ષાએ અક્ષય થાય છે.

૪૮ જિનેશ્વરોની પૂજાવડે વીતરાગતાદિ ઉત્તમ ગુણો ઉપર તેમજ ઉત્તમ ગુણ ધારક જિનો ઉપર બહુમાન ઉપજે છે, ઉત્તમ પ્રાણીઓમાં પોતાની ગણુના થાય છે, અને અનુક્રમે ઉત્તમ ધર્મ (પરમાત્મ સ્વરૂપ) ની પ્રાપ્તિ થાય છે અથવા પૂજા-અર્ચાવડે જિન શાસનની પ્રભાવના થાય છે.

“પ્રભુ પૂજા તો મહા ક્ષણદાયી છે જ પરંતુ પૂજા કરવાનો ઉત્ક્રાંત ભાવ પણ (હું) પરમાત્મા પ્રભુની પૂજા કરું એવું એકાગ્ર ચિન્તન પણ) મહા ક્ષણદાયી છે. તે વાત દૃષ્ટાંતદ્વારા દર્શાવતા છતાં શાસ્ત્રકાર કહે છે.”

વાણીયો તો રીઝે વરઘોડે, બોદારા રીઝે ચણાવીને રોડે,
પુચ્છ ગદ્દાનું પકડ્યું ન છોડેરે.

આજ૦૧૯

જોડા ખરચે ન કાંઈ વડાઈ, કરો કુટુંબ ને કોમ ઉન્નતાઈ,
જોડો ઉઘમમાં દેશી ભાઈરે.

આજ૦૨૦

સત્ય સંપ ઉઘમ નીતિ પાળે, નિજ કુળ મરજાઘે ચાલે,
સુખ સાકળચંદ તો લાળેરે.

આજ૦૨૧

ચંદરાજાના રાસપરથી નીકળતો સાર.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૨૫૧ થી)

વીરસેન ને ચંદ્રાવતી દીક્ષા લઈ રાજ્ય તણ ગયા. ચંદ્રકુમાર રાજગાદીએ
ગેઠો. વીરમતિ તદ્દન નીલિંક થઈ. એકદા તેણે ચંદ્રકુમારને જોલાવીને એકાંતે કહ્યું
કે-“ હે પુત્ર ! તું નાનો છે ને તારા માતા પિતા તને તણ ગયા છે તેની તું લવ-
લેશમાત્ર ચિંતા કરીશ નહીં. હું તારે માથે છત્ર જેવી છું ત્યાં સુધી તારે ચિંતા
કરવાનું કારણ જ નથી. મારી એવી અદ્ભુત શક્તિ છે કે જો તું કહે તો ઈંદ્રનું
ઈંદ્રાસન તારે સ્વાધીન કરી આપું ? કહે તો સૂર્યના રથને જોડેલા રેવંત અથ્થ લાવી
ને તારી પાયગામાં બાંધું ? કહે તો કુબેર ભંડારીની તમામ ઋદ્ધિ લાવીને તારો
ભંડાર ભરી દઉં ? કહે તો આગો કંચનગિરિજ લઈ આવોને તારા ઘરમાં મુકી દઉં ?
કહે તો દેવકન્યા લાવીને તને પરણાવું ? એમાં તું બીલકુલ જોડું માનીશ નહીં. તું
જે કહે તે કરી આપવાને હું સમર્થ છું, પણ તારે યૌવનાવસ્થાના મદમાં આવી
જઈને ભૂલે ચૂકે મારી આજ્ઞા લોપવી નહીં. કેમકે હું રાત્રું તો રસવદ્ધી જેવી
છું અને જો વિરચું-દ્રેષી થાઉં તો વિષવદ્ધી જેવી છું એ વાત તું ધ્યાનમાં રાખજે.
મારા કહ્યા વિના કોઈ કામ કરીશ નહીં અને જો આરામ ઇચ્છે તો માડું છિદ્ર
જોઈશ નહીં. ”

આ પ્રમાણેના અપરમાતાના વચનો સાંભળીને વિચક્ષણ ચંદ્રકુમાર હાથ
જોડીને બોલ્યો કે-“ હે વિમાતા ! જો મારે માથે જાત છે તો હું કોઈ દિવસ તમારું
વચન લોપીશ નહીં. મારે તો પિતા પણ તમે છો, માતા પણ તમે છો, ઇશ્વર૩૫
તમે છો, અન્નદાતા તમે છો, મારા રાજ્ય પણ તમે છો, હું તો શેર બાજરીનો ઘણી
છું, આ બધું તમારું છે, મારે તો તમારી કૃપા હોય તો બધું છે; હું બીજું કાંઈ
ઇચ્છતોજ નથી. ” ચંદ્રકુમારના આવાં વચનો સાંભળીને વીરમતિ બહુ ખુશી

યર્થ, તેણે કહ્યું કે—“હે પુત્ર ! તું આનંદથી રાજ્યમણી લોગવ અને કસોટી કર તારી ફીકર મારે માથે છે. તારું કોડ કોડ કલ્યાણ થાયો ! એવી હું આશિષ આપું છું.” આ પ્રમાણે કહીને તેણે ચંદ્રકુમારને રજા આપી.

હવે ચંદ્રકુમાર આનંદથી રાજ્ય લોગવે છે. ગુણોવડે ગંગા નદી જેવી નિર્મળ ગુણવાળી રાણી મળવાથી ચતુરહંસ જેવો તે તેની સાથે સંસારના સુખનો અનુભવ કરે છે. કામકળામાં કુશળ ચંદ્રાવળી હોગંદુક સુરના સુખનો અનુભવ કરાવે છે. પૂર્વે પુણ્ય કર્યાના આ બધાં ફળ છે. હંપતિને પાણી ને દુધની જેવી પ્રીતિ જામી ગઈ છે. મંચિને સુવર્ણની જેવી જીગતિ બેડી મળી છે. સર્વત્ર ચંદ્રરાજનો યશ પવ્વ વિસ્તાર પામ્યો છે કારણ કે રાજ્યનું પ્રતિપાલન કરતાં પ્રજાને પ્રસન્ન કરવામાં એ પૂરો પ્રવિણ છે.

અહીં અગ્યારમી ઢાળના દુહામાં કવિએ ચંદ્રરાજના હરખારમાં સમકાળે છાંયે ઋતુ વર્તી રહી છે તેની ઘટના કરી છે. તે આ પ્રમાણે—

લઘુવયથી કામદેવ જેવો રૂપવંત ચંદ્રરાજ ઉદયાચળપર સૂર્ય શેલે તેમ રાજ્યસિંહાસનપર બેઠો સતો શેલે છે. તેની આગળ શ્યામ શરીરવાળા હોવાથી મેઘની ઘટા જેવા, મહજળ નીકળતું હોવાથી જળને વરસતા અને વીજળીની જેમ ઉજવળ ઢાંતો જેના ઝળકી રહ્યા છે એવા હાથીઓ ઝુકી રહેલા હોવાથી અને શરદ કરવા વડે મેઘની ગર્જનાનું બાન કરાવતા હોવાથી ત્યાં પ્રત્યક્ષ પાઠસ (વર્ષા) ઋતુ જણાતી હતી.

નાસિકામાંથી નીકળતા જળવડે કેશરની પચરકીનું બાન કરાવનારા અને મોઢામાંથી નીકળતા ફીણવડે અખીલનું બાન કરાવનારા તેમજ હેષારવડે ધમાલનું બાન કરાવનારા અથવા ત્યાં આનંદથી ખેલતા હતા તેથી પ્રત્યક્ષ વસંત ઋતુ જણાતી હતી.

ચંદ્રરાજ રૂપ મૃગાંક (ચંદ્ર)ના સુખમાંથી વાણી રૂપી સુધા નીકળતી હતી તેનું પ્રજા કર્ણ રૂપ છીપ વડે પાન કરતી હતી અને તેથી અસિનવ મુકતાફળો નીપજતા હતા. તે શરદ ઋતુનું બાન કરાવતા હતા.

નિરંતર નવા નવા ભેટણા આવતા હતા, તે જાણે મોઢા આગળ ધાન્યનાં ખજાં કરેલાં ન હોય તેવાં જણાતા હતા. તેથી પ્રત્યક્ષ હેમંત ઋતુ જણાતી હતી.

ચંદ્રરાજના ભયરૂપ હીમથી જેમના મુખકમળ ઢાઝી ગયા છે અને જેઓ ટાઢથી ઠંપે તેમ તેના ભયથી ઠંપે છે એવા અનેક રાજાઓ આવી આવીને ત્યાં નમે છે તે શિશિર ઋતુનું બાન કરાવે છે.

૨૭૪

ગૈન મર્મ પ્રકાશ.

ચંદ્રરાજના શત્રુ રાજાઓને નગરમાં, ઘરમાં કે વનમાં કોઈ જગ્યાએ શાંતિ વળતી નથી તેથી તેઓ પ્રત્યક્ષ ગ્રીષ્મઋતુનું ભાન કરાવે છે. તેઓ ચંદ્રરાજ પાસે આવી તેના પર છત્ર ધરી અંગરક્ષક થઈને રહે છે ત્યારેજ તેમને શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે.

આ પ્રમાણે ત્યાં સમકાળે છ એ ઋતુનો નિવાસ દૃષ્ટિએ પડે છે.

ચંદ્રરાજની સભામાં પાંચશે પંડિતો કાયમના આવનારા છે, તેઓ બુદ્ધિવંદ સુરશુર જેવા છે, છ શાસ્ત્રના જાણુ છે અને રાજા તેમના શુભોચી રંજિત થયા કરે છે. તેઓ પરસ્પર એક બીજાની કુશળતા જણાવવા માટે વાદવિવાદ કર્યો કરે છે. બીજા પણુ છએ 'દર્શનના પંડિતો સભામાં આવીને બીરાજે છે. તેઓ યુક્તિ પ્રયુક્તિ વડે બીજાઓ કરતાં પોતાના દર્શનને શ્રેષ્ઠ કરી બતાવવા પ્રયત્ન કરે છે. તેમાં ચાર્વાક માત્ર પ્રત્યક્ષ પ્રમાણનેજ માને છે, અને જગત બધું શૂન્ય કહે છે. સાંગત (બૌદ્ધ) સર્વ વસ્તુને ક્ષણિક માને છે, વૈશેષિક શબ્દ પ્રમાણને જ પ્રમાણુ કરે છે. સાંખ્ય શબ્દને અનુમાન બે પ્રમાણુ માને છે. નૈયાયિક પ્રત્યક્ષ, અનુમાન, શબ્દ ને ઉપમાન એ ચાર પ્રમાણુ માને છે. જૈન પ્રત્યક્ષ ને અનુમાન (પરોક્ષ) બે પ્રમાણુ માને છે. તેમાં કોઈ કહે છે કે આ જગત બધું કર્તો (ઈશ્વર) નું કરેલું છે, કોઈ કહે છે કે એ બધું જ્ઞાનમય છે. કોઈ કહે છે કે એ બધું સ્વભાવથી થયેલું છે, કોઈ કહે છે કે આ જગત બધું શશશૃંગ અથવા વંઘ્યા પુત્ર વિગેરેની જેમ જોડું છે—બ્રમ રૂપ છે, આ પ્રમાણુ અધગજના ન્યાયે જેમ કહે તેમ કહ્યા કરે છે. વ્યાકરણીઓ શબ્દની વ્યુત્પત્તિઓ અનેક પ્રકારની કરીને સભાને રંજિત કરે છે. વેદીઓ વેદોચ્ચાર કરે છે. સાહિત્ય શાસ્ત્રીઓ સાહિત્યની અપૂર્વ રચનાઓ બતાવી રાજાને પ્રસન્ન કરે છે. અલંકાર શાસ્ત્રીઓ નવાં નવાં કાવ્યો બનાવી ચમત્કાર ઉપજાવે છે અને અનેક પ્રકારે સમશ્યાઓ પૂરે છે. પૌરાણિકો રામાયણાદિકના પ્રબંધો સંભળાવે છે. વૈદકશાસ્ત્રના નિપુણ પુરૂષો (વૈદ્યો) જળ, અન્ન, દુધ, વૃક્ષ, ફળ, પત્ર, પુષ્પાદિકના શુભોનું વર્ણન કરે છે અને આદાન, નિદાન, ચિકિત્સા વિગેરેમાં પોતે નિપુણ છે એમ બતાવી આપે છે. પંચાંગ-પ્રવીણ જ્યોતિષીઓ ને ગણિત શાસ્ત્રીઓ ધનમૂળ, વર્ગમૂળાદિ ગણિતને પ્રકાશે છે તેમજ રવિ વિગેરે ગ્રહોની વર્તના કહી આપે છે. ગ્રહણ વિગેરેના વર્તારા કહે છે. ખગોળ જૂજોળના જાણનારા બીજા અનેક જાણતો પ્રકાશિત કરે છે. ગૃહના ને નક્ષત્રાદિના ચારને જાણનારા વિદ્વાનો અનેક પ્રકારની ભવિષ્ય વાતને પ્રગટ કરે છે. પંચાંગ-પાઠી અનેક પ્રકારના રૂપક, ગીત, છંદ, પદ, હુકા, વિગેરે કહીને ચંદ્ર રાજાને પ્રસન્ન

૧ બૌદ્ધ, સાંખ્ય, નૈયાયિક, જૈન, વૈશેષિક ને ચાર્વાક એ છ દર્શન કહેવાય છે.

ચંદ્ર રાગના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૨૭૫

કરે છે. ચંદ્રરાજ પણ એ સર્વને યથોચિત્ દાન આપી નિરંતર દાનેશ્વરી ગુણને પ્રદર્શિત કરે છે.

આવી ચંદ્રરાજની સલાને જોઈને ચંદ્રને સૂર્ય પણ ચક્રિત થયા થકા ઘડીભર સ્થિર થઈ જાય છે. ઇંદ્રસલાની જાણે બહેન હોય તેવી ચંદ્રરાજની સલા શોભે છે અને તેની અંદર નક્ષત્રગણમાં ચંદ્ર શોભે તેમ ચંદ્રરાજ શોભે છે. તે સાથે ઇંદ્રની પાસે જેમ બૃહસ્પતિ મંત્રી શોભે તેમ ચંદ્રરાજની પાસે અનેક સચિવો બુદ્ધિના વિલાસને પ્રગટ કરતા સતા શોભી રહ્યા છે.

એકદા ગુણાવળી રાણી લોજન વડે પતિને સંતોષ પમાડી (જમાડી) પોતે પણ લોજન વડે તૃપ્ત થઈ પોતાના મહેલના ગોખમાં આવીને બેઠી. તે વખતે તેની પાસે અનેક દાસીઓ આવીને ઉભી રહી. તેમાં કોઈ દાસી પવન નાખે છે, કોઈ મુખવાસ આપે છે, કોઈ અમૃત જેવું જળ ભરી જળ-પાત્ર લઈને ઉભી છે, કોઈ વિલેપનતું પાત્ર લઈને ઉભી છે, કોઈ કુંકુમ છાંટે છે, કોઈ આગળ દર્પણ લઈને ઉભી છે, કોઈ હાંસી કરીને હસાવે છે, કોઈ પાંચવર્ણની પુષ્પોની માળા બનાવીને તેના કંઠમાં પહેરાવે છે. તે વખતે જાણ્યે કામદેવનો બગી-ચો ત્યાં પ્રકુલ્લિત થયેલો હોય તેમ જણાય છે. સૂર્ય પણ તે વખતે તેને જોવા માટે ઘડીભર સ્થિત થયો પરંતુ તેના તેજથી ચંદ્રથી કુમુદની જેમ ગુણાવળી મ્હાન થવાને બદલે ઉલટી વધારે પ્રકુલ્લિત થઈ. આ પ્રમાણે આનંદ વર્તી રહ્યો છે તેવામાં દુરથી વીરમતિને ત્યાં આવતી દાસીઓએ દીડી. વીરમતિને આવતી જોઈને દાસીઓ ગુણાવળી પ્રત્યે બોલી કે--“હે બાઈ ! ઉઠો, ઉભા થાઓ ને સાસુજી અહીં પધારે છે તેનો વિનય કરો ! વહુ કાંઈ અમસ્તું થવાતું નથી. તમારો હુકમ અમારી ઉપર છે પણ તમારી ઉપર એનો હુકમ છે. કેમકે તમારા પતિ તેના કહેવા પ્રમાણે જ ચાલે છે.” આ પ્રમાણેના દાસીઓનાં વચનો સાંભળી ગુણાવળી વચ્ચાલંકારથી વિભૂષિત એકદમ ઉઠી અને વીરમતિની સામે જઈ તેને પગે પડી અને બોલી કે “હે સાસુજી ! આજે તમે મને કૃતાર્થ કરી. આજ ધન ઘડી ધન વેળા કે અહીં પધાર્યા. તમે આજે મને મેરૂ કરતાં પણ મોટી બનાવી દીધી. મારે તો આજે આંગણમાં કદપવટ્ટી પ્રગટી. વધારે શું કહું ?” આ પ્રમાણેના ગુણાવળીના નિષ્કપટ વચનો સાંભળીને વીરમતિ બહુ હર્ષિત થઈ. તેણે ગુણાવળીને આશિષ દીધી કે “જ્યાં સુધી ધ્રૂવનો તારો અચળ છે ત્યાં સુધી તારૂં ચૈભાગ્ય અવિચળ રહેજો.” પછી ગુણાવળીએ તેમને આસન ઉપર બેસાર્યા અને પોતે હાથ જોડીને સામે બેઠી. તેના વિનયથી પ્રસન્ન થઈને વીરમતિ બોલી કે--“હે વહુ ! તું ખરેખરી નામ પ્રમાણે ગુણાવળી છો, વળી કુળવંતી છો, વિનયવાન છો, તો તારા મુખમાંથી આવાં મિષ્ટ વચનો નીકળે તેમાં

૧૭૩

જન્મ-ભગ્ન-વ્રત

કાંઈ આશ્ચર્ય નથી. ચંદ્રથી અમૃત વરસે, કમળમાંથી સુગંધ પ્રસરે, ઈશુમાંથી મધુર રસ નીકળે અને ચંદન શીતળતા આપે તેમાં આશ્ચર્ય જેવું નથી. હે વહુ ! તું કોઠ વરસ જીવજે. તું મને પ્રાણ કરતાં પણ વહાલી લાગે છે. તારે જે જ્ઞેષ્ઠએ તે તું મારી પાસેથી માગી લેજે, કોઈ વાતમાં આંચકો ખાઈશ નહીં. વળી જો મારો પુત્ર તને હુલવે તો મને કહેજે; હું તેને જોળી લો આપીશ. મારે તો તું ને ચંદ્ર જાને સરખા છે. જે નેત્ર જેવા છે. સાસુ વહુ ઉપર હેત રાજે તેમાં કાંઈ નવાઈ નથી. મેં તને પુત્રી-સમાનજ ગણી છે. મને ખાતરી થઈ છે કે તું માફ વચન કોઈ દિવસ લોપીશ નહીં જો તું મારી પાછળ-મારી ચાલે ચાલીશ, માફ કહેજી કરીશ તો આ બધો વિદ્યા વિગેરે જે મારી પાસે છે તે બધું તારું જ સમજજે. ” આ પ્રમાણે તેણે ગુણવાળીને અનેક વાક્ય રચના વડે પોરસ ચઢાવ્યો.

ગુણવાળી તદ્દન લોળી હોવાથી સાસુની આવી લટપટમાં કાંઈ સમજી શકી નહીં. તે તો તેના વચનોને પૂરેપૂરાં સત્યજ્ઞ માનવા લાગી. દાસીઓ તો સાસુ વહુને વાત કરતા જ્ઞેષ્ઠને પોતપોતાને કામે વળગી એટલે એકાંત મળવાથી વીરમતિએ ગુણવાળીને કહ્યું કે-“ હે વહુ ! તું રાજપુત્રી છો અને મારો પુત્ર તારો સ્વામી છે, તેથી તું તારા મનમાં તારો સંસાર સફળ થયેલો ગણતી હમ્મશ. અને મનમાં એમ માનતી હમ્મશ કે હું રૂડી છું પણ હું તો તારા અવતારને લેજેજ ગણતી નથી. ” સાસુ જાનાં આવાં વચનો સાંભળીને ગુણવાળી બોલી કે-“સાસુજી ! આપ વગર ગુંડે મને શા માટે કચવાવો છે ? મારે શું બાકી છે ? હાથી, ઘોડા, રથ, કંચન, રત્ન અને પટ-કુળાદિ સર્વ વસ્તુ મનમાનતી મળેલી છે. પરિવાર પણ બધો બનુકળ છે. વળી તમારી જેવા સાસુ મળ્યા છે, તો મારો અવતાર લેજેજ છે. મારી જેવી સુખી બીજી કોણ સ્ત્રી છે ? ” વીરમતિ તેનો હાથ પકડીને બોલી કે-“હે વહુ ! તું બીલકુલ લોળી જણાય છે. તું મેં કહી તે વાતનો મર્મ કાંઈ સમજી નહીં. હોઠના ફરકવાથી સમજી નય એવા પ્રાણીઓ આ સંસારમાં વિરલ હોય છે. આ જગતમાં જાણપણુંજ દોહિલું છે. બાકી દ્રવ્ય તો મૂર્ખને પણ મળે છે. પણ આ જગતમાં રૂપથી કોઈ હરખાતું નથી, ગુણ જીએ છે તો તેનાથી હરજો છે. આવળના પુલ પણ રંગમાં તો મળના હોય છે પણ સુગંધ વિનાના હોવાથી કોઈ હાથમાં પણ લેતું નથી. તું રેશમી ચીનાઈ વસ્ત્રો પહેરી એટલી જાણે છે, બાકી તારામાં સમજણ તો એક દાણા જેટલી પણ જણાતી નથી. એક દિશાએ ચારે વેદ ને એક દિશાએ ચતુરાઈ એ જાને સરખા છે પણ તેનો ભેદ ભેદજ નાહી શકે છે. તું જાણતી હમ્મશ કે હું ડાહી છું પણ હું તો તને પશુ જેવી જાણું છું. મેં તો એક વચનથીજ તારી પરીક્ષા કરી લીધી છે.”

ગુણવાળી સાસુનાં આવાં વચનો સાંભળીને બોલી કે-“ આપે મને એવી તદ્દન અજ્ઞાન શી રીતે જાણી ? હું તો મારા મનમાં જાણું છું કે હું ડાહી છું. વધારે મારાં

ચદ રાજના રાસ છપર્યા નોકળતા સાર.

૨૭૬

બાપાશુ મારે મોઢે શું કરું? મારે તમારા પુત્ર જેવો મનનો માન્યો ભત્તોર છે કે જેના સમાન બીજો કોઈ પુરૂષ છેજ નહીં. એવા પતિની પ્રાપ્તિથી હું તો પૂરેપૂરી ભાગ્યશાળી છું. તે છતાં તમે મારા અવતારની અવગણના કેમ કરો છો?” વીરમતિ કહે કે—“સાંભળ! તું એટલી બધી મનમાં શેની મલકાય છે. તારો પતિ ચંદ તે શા લેખામાં છે? જો તું બીજા પુરૂષોને દેખે તો તને તેની ખબર પડે, પણ કુવાનો દેડકો સમુદ્રની લહેરને શું જાણે? રતિના રૂપની ક્રુષ્ણને શી ખબર પડે? જેણે નાળીયેર દીઠાજ ન હોય તેને કોઠીબડાં પણ મીઠાં લાગે. નગરના લોકોની સાહેબીની જંગલી માણસને શી ખબર પડે? જેણે કાંબળીજ ઓઢી છે તેને શાલ દુશાલાનો સ્વાદ કેમ સમજાય? જેણે વહાણ દીઠાં ન હોય તેને તો તરવાનું તુંબડુંજ સાડું લાગે. ઘાંચીના બળદને દુનિઆની ખબર ન પડે. હે વહુ! તું તો માંચીના માકડ જેવી છું. પણ અકેક પુરૂષો રૂપે કરીને એવા સુંદર હોય છે, કે માનુ અભિનવ કામદેવજ હોય નહીં.”

સાસુજીના આવાં વચનો સાંભળીને શુણ્વાળી બોલી કે—“હે પૂજ્ય સાસુજી! તમે એવું ન બોલો, તમારા પુત્ર સમાન અનેક હોય નહીં. તમારા કુળદીપક ચંદ સમાન ચંદ્ર તો એકજ હોય, તારા ઘણા હોય. સિંહણ તો એક પુત્રને જ પ્રસવે; શિયાળ ઘણા હોય. કસ્તુરીઆ મૃગ તો કોઈક જ હોય. બાકી તો સામાન્ય હરણીઆ હોય. માટે ક્યાં તમારો પુત્ર ચંદ ને ક્યાં બીજા પુરૂષો! અનેક રાજાઓ પણ તમારા પુત્રના નખ સમાન છે. જેમાં હાથી તોળાય ત્યાં ખર તો પાસંગમાં જાય. જ્યાં કલ્પવૃક્ષ હોય ત્યાં પછી ફેરડો તે ઝાડમાં લેખાય? મને તો તમારો પુત્ર ભત્તોર તરીકે મળનાથી મારો તો લાગેણો અવતાર છે. મારા ભાગ્યમાં આંચો તે મારે ભગવાન જેવો છે. જે ભાણામાં આંચું તે પકવાન, એમ જગતની પણ કહેવત છે.”

વિરમતિ બોલી કે—“હે વહુ! તું કહે છે તે ખરું છે. મારો પુત્ર સુખત છે પણ બહુ રતના વસુંધરા હોવાથી તેનાથી અધિક પણ અનેક છે. જો તે દેશવિદેશ જોયા હોય તો તેની તને ખબર પડે. તે તો માત્ર ગાવાપુરી જોઈ છે. એટલે તને બીજી નગરીઓની શી ખબર પડે. તને રમ્ય અરમ્યની શી સમજ પડે. એટલા માટેજ હું તારો અવતાર અલેખે ગણું છું. એમાં રીસ કરવા જેવું કાંઈ નથી. જો આવે વખતે મારો જેવી વિદ્યાવાળી સાસુ મળ્યે છતે તું દેશવિદેશ નહીં જુએ તો પછી ક્યારે જોઈશ. તું હજી મારી પાસે સંકોચ રાખે છે પણ તે બીલકુલ કોતુકો જોયાં નથી. મને તો એજ વિચાર થયા કરે છે કે તારો અવતાર વગડાના કુલની જેમ નકામો જાય છે. નવનવા દેશાચાર જોયા વિના તને મનુષ્ય અવતારના સફળ નિષ્ફળપણની શી ખબર પડે. નવા નવા

સીથો, નવાનવા પર્વતો, નવા નવા નગરો, નવા નવા કુંડો, નવી નવી નદીઓ, નવા નવા ઉપવનો, નવા નવા રાજાઓ, નવી નવી નૃપવધુઓ, નવા નવા વિનોદો, નવા નવા ગીતગાન, નવા નવા વાજાત્રો, નવા નવા માનવીઓ, નવાં નવાં ચરિત્રો જે અહિંશીઓ છે તેનેજ ધન્ય છે. તેવી પુત્રીઓ તો કોઈ બીજી માતાઓએજ જાણી હશે આ દુનીયામાં અશ્વમુખા, હયકર્ણી, અકર્ણી, ઈગચરણા, શુદ્ધતા, શુદ્ધતા એવા અનેક તરેહના મનુષ્યો થાય છે, પણ તેને હીઠા વિના તને બાપડીને શી ખબર પડે. તું તો ખાંધ પી લુગડાં ઘરેણાં પહેરી પેટ પંખાળતી બેસી રહે, તું કંઈ સ્ત્રીજાતિની કારમાં નથી. કેમકે સ્ત્રીજાતિમાં તો ચતુરાઈ હોય છે. એ ચતુરાઈનો પેટો ન્યારોજ છે. શાસ્ત્રમાં ચતુરાઈના મુળ પાંચ કદા છે, તેમાં દેશાટનને અથસ્થાન આપેલું છે. મારાથી તો આ પંખીઓ પણ ભાગ્યશાળી છે કે જે આકાશમાં ઉડી નવા નવા કૌતુલ જોઈ શકે છે. તું તો રાંકના હાથમાં ગોળ આંચો હોય તેને અમૃત માની લેય રમ એક ચંદ મળ્યો છે એટલે બીજું કંઈ સમજતીજ નથી. સ્નેહની ને નિઃસ્નેહની રે બેઠાં તને શી ખબર પડે. રે ભૂડી ! જે પરદેશમાં ફરેલ હોય તેજ બધું સમજે, કોઈનાથી ભોળવાય નહીં, ઠગાય નહીં, બાકી ઘરશૂરા ને 'મઠપંડિતા' તો જગતમાં આ હોય છે; પણ જે પરભૂમિમાં આહર પામે તેજ ખરા શૂરવીર ને ખરા પંડિત થાય છે. પામ્યાનું ફળ એ કે કોઈને હર્ષએ અને હવિતનું ફળ એકે વિદેશમાં મીને કોતુક જોઈએ. પણ તારાથી એ કંઈ બને તેમ લાગતું નથી તું તો મનુષ્યભવ મારીજ જવાની છે.

સાસુનું આતું અસરકારક ભાષણ સાંભળીને શુભાવળી તેમાં લેવાણી પણ ને એ વાત બહુ ગુસ્સેલ લાગવાથી તે બોલી કે—“સાસુજી ! આપ કહો છો તે બધું સાચું છે પણ આપણાથી પરદેશ જોવા શી રીતે જવાય ? એ તો જે નિરંકુશાય, સ્વેચ્છાચારી હોય, તે મનની મોજે કોતુક જોવા માટે જ્યાં ત્યાં જઈ આવી કે. હું તો રાજાની પટરાણી, મારાથી મહેલની બહાર પગ પણ ન દેવાય તો એ તતો શી રીતેજ બને ? બાઈજી ! તમારા કહેવાથી મને જોવાની તો ઘણી ઈચ્છા થાય છે પણ મોરને નાચીને પગ સામું જોવાનું છે. જો અણુશિળેલું કરવા જઈએ ઉલટા કદમાં આવી પડીએ. વળી હું અગળા, મારા પ્રીતમથી એક ક્ષણ નહીં રહેનારી તે તેની સાથે કપટ કેમ કરી શકું ? કદિ કોઈ ન જાણે તો ચંદ્ર પર્વ તો તેના સાક્ષી છે. એમ કરતાં કદિ સ્વામી જાણી જાય ને કપટ ઉઘાડું પડે તો ત્રણતે દેશ પરદેશ આડાં ન આવે. માટે સ્ત્રીએ સ્વામી વિના પરદેશ નજ જવાય નહીં હું તો ધારૂં છું. પંખી, પુરૂષ ને પવન એ ત્રણ સ્વતંત્ર છે તેથી તે ત્યાં જાય.”

૧ પોતાના મઠમાં—મકાનમાં બેઠા બેઠા પોતાની પંડિતાઈ બતાવ્યા કરે તે.

ચંદ્ર રાજના રાસ વિપરીતી નીકળતો સાર.

૨૪૬

ગુણાવળીની આટલી દલીલ સાંભળીને હવે વીરમતિ તેને તોડે છે. અહીંથી નવું પ્રકરણ શરૂ થાય છે. વીરમતિ સમજી કે આ અરધી તો કબજે આવી છે, તેના મનમાં કૌતુક જોવાની ઇચ્છા તો જાગી છે. હવે સ્વામીનો ભય તેને આડો આવે તે સમજાવીને કાઢી નાંખી એટલે તે મારે વશ થઈ જશે. આવા વિચારથી તેણે જે કહ્યું અને જે રીતે તેને જોખવી તે આપણે આગતા પ્રકરણમાં વાંચશું તેમજ તેનું પરિણામ કેવું માહું આવ્યું તે પણ જોશું. હાલ અહીં તો આ પ્રકરણ પૂરું થતું છે તેથી તેનું રહસ્ય વિચારીએ.

ચોથા પ્રકરણનો સાર.

આ પ્રકરણમાં વાતો ઘણી છે પણ રહસ્ય થોડું છે. આ પ્રકરણ માત્ર એ હકિકતથીજ ભરેલું છે. એક ચંદ્ર રાજનો રાજકારભાર ને તેની સ્થિતિ અને જીજી વીરમતિની ગુણાવળી સાથેની વાતચિતમાં તેની સ્ત્રીચરિત્રભરેલી ચાલાકી. આ એ હકિકત પૈકી પહેલી હકિકતના પ્રારંભમાં વીરમતિએ પોતાની અદ્ભુત શક્તિનું ચંદ્ર રાજ પાસે વર્ણન કર્યું છે અને તેને પોતાથી કિચિત્ પણ વિપરિત ન ચાલવા માટે પોતાના છિદ્ર ન જોવા માટે પૂરતો ભય આપ્યો છે. ચંદ્રકુમાર અવસરનો જાણુ છે. વળી પોતાની બાધ્યાવસ્થા છે તેથી તે સમાના ભણે છે, અર્થાત્ જેમ વિમાતા રાજ થાય તેવો જ જવાબ આપે છે.

ચંદ્ર ને ગુણાવળીની નખને માંસ જેવી, મત્સ્યને જાળ જેવી તેમજ દુધને પાણી જેવી પ્રીતિ છે. કર્તા તેની પ્રીતિને દુધ જાળની પ્રીતિની ઉપમા આપે છે. તે પ્રીતિ પણ અપૂર્વ છે. દુધ ને પાણી એકઠા થયા એટલે પરસ્પર પ્રીતિ થવાથી બંને એકરૂપ થઈ ગયા. દુધે પોતાના તમામ ગુણ પાણીને આપી દીધા. બંનેનાં વર્ણ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ એકરૂપ થઈ ગયા. પછી તેના માલેકે કાર્યભિયે તેને અગ્નિ ઉપર સુકવ્યું. એટલે પાણી દુધનો ઉપકાર સંભારીને પહેલું બળવા માંડ્યું. મિત્રના કષ્ટની આ વાત દુધથી સદન થઈ નહીં, એટલે પાણી બળી જતાં તે ઢીલેને અગ્નિમાં પડવા ઉછળ્યું. માલેકે જાણ્યું કે આ તો બધું જશે એટલે તેમાં પાણી છાંટ્યું, અર્થાત્ તેના મિત્રનો સંયોગ કરાવ્યો એટલે દુધ શાંત થયું. જો પ્રીતિ હોય તો આવી હોવી જોઈએ.

આગળ ચાલતાં કવિએ પોતાની કવિત્વ શક્તિ બતાવી આપી છે. રાજસભામાં સમકાળે છએ ઋતુનો દેખાવ થઈ રહ્યો છે તે ઘટાવેલ છે. ત્યાર પછી રાજસભાનું વિશેષ વર્ણન કરતાં તેમાં છએ દર્શનના પંડિતો બેઠેલા છે, તેઓ જગતના સંખ્યામાં પોતપોતાની માન્યતા પ્રમાણે કહે છે, તે હકિકત કહેતાં પાંચ આંધળાઓ દ્વારા

૨૮૦

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

જેવા માટે ગયેલા તેનું દૃષ્ટાંત આપે છે. એકદા પાંચ આંધળાઓ હાથી જોવાની ઈચ્છાથી હાથીની શાળામાં ગયા ત્યાં એક હાથીનો સ્વર સાંભળીને તે કેવો છે તે જાણવા માટે તેને સ્પર્શ કરવા જતાં એકના હાથમાં તેનો પગ આવ્યો ત્યારે તે ખોલ્યો કે હાથી તો થાંભલા જેવો જણાય છે; બીજાના હાથમાં પુ'છડું આવ્યું, ત્યારે તે કહે કે હાથી તો વાંસ જેવો જણાય છે; ત્રીજાના હાથમાં તેની સુંઠ આવી ત્યારે તે કહે કે હાથી તો કેળાના સ્થંભ જેવો જણાય છે; ચોથાના હાથમાં તે ઉંચે ચડેલો હોવાથી કાન આવ્યો, ત્યારે તે કહે કે અરે ! હાથી તો સુપડા જેવો જણાય છે; પાંચમાના હાથમાં તેના હંતુશળ આવ્યા એટલે તે કહે કે હાથી તો સાંભેલા જેવો જણાય છે. આ પ્રમાણે એક એક અંશને ગ્રહી અન્ય મતવાદીઓ જગતનું સ્વરૂપ જુદી જુદી રીતે કહે છે; પરંતુ જિનેશ્વર ભગવંત સર્વસ હોવાથી દેખતો પુરૂષ જેમ હાથીનું સર્વાંગ સ્વરૂપ જાણીને કહે તેમ આ જગતનું નિલ્યાનિત્ય વિગેરે ભાવોવાળું સ્વરૂપ યથાર્થ કહે છે. આ વિષે દૃષ્ટાંત શતકમાં ત્રીજું દૃષ્ટાંત છે. ત્યાં છેવટે કહ્યું છે કે—

મત ખટ છે સંસારમાં, પંચ તે અંધ સમાન;

એક એક વસ્તુ ગ્રહે, જિનમત સર્વ પ્રમાન.

ચંદ્ર રાજાની રાજસભાનું વર્ણન કવિએ સાડું આપ્યું છે.

આગળ ચાલતાં ગુણાવળીના સુખની સ્થિતિનું દર્શન કરાવ્યું છે વીરમતિ ત્યાં આવે છે. તે વખતે સખીઓ તેની સાથે કેમ વર્તવું તેનું ગુણાવળીને ભાન કરાવે છે. ગુણાવળી યોગ્ય વિનય સાચવે છે, એટલે વીરમતિ પણ તે કૂદી જાય તેટલા તેના વખાણ કરે છે. અને છેવટે મર્મમાં કહે છે કે “ મને તો ચંદ્ર ને તું ખંતે સરખા વહાલા છો. બે આંખ જેવા છો, માટે તને જો કાંઈ પણ તે કષ્ટ આપે તો તું તરત મને કહેજે, હું તેને સમજાવી દઈશ.” અહીંથી ગુણાવળીને પોતાને કબજે લેવા માટે તે જાળ પાયરવી શરૂ કરે છે. તે પુત્રીતુલ્ય કહીને વિદ્યાઓ વિગેરે આપવાની મોટી મોટી આશાઓ આપે છે. હવે વીરમતિ પોતાને જે કહેવું છે તેની શરૂઆત કરે છે. ગુણાવળીને કહે છે કે—‘તારો તો જન્મજ અલેખે છે.’ ગુણાવળી તેના મર્મને સમજતી નથી એટલે તે કહે છે કે—‘મારે શું ઓછું છે ?’ એટલે વીરમતિ કહે છે કે—‘તું તો પશુ સરખી છે. તારામાં ચતુરાઈજ ક્યાં છે ?’ ગુણાવળી કહે છે કે ‘હું તો મને ડાહી સમજું છું, પછી તમે કહો તે ખરું.’ વીરમતિ કહે છે કે ‘તારામાં ચતુરાઈ હોય તો એક ચંદ્રને જોઈને આટલી બધી મલકાઈ જાય ? જગતમાં તો કંઈક તેનાથી શ્રેષ્ઠ પુરૂષો વસે છે.’ ગુણાવળી હજી તેનો ભાવ સમજતી નથી. તે કહે છે કે ‘બીજા ઘણા ભલે હો પણ તે બધા નક્ષત્ર જેવા છે ને તમારો પુત્ર તે

ચંદ્ર રાગના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૨૨૨

ખરેખરા ચંદ્ર સમાન છે.' વીરમતિ કહે છે કે- 'તે ખરી વાત, પણ તને દુનીયા જોયા વિના દુનીયાની શી ખબર પડે ? દુનીયા તો અનેક પ્રકારના કૌતુકોથી ભરેલી છે. દેશાટન કરવાથીજ ખરી ચતુરાઈ આવે છે.' આ પ્રસંગે ચતુરાઈના મૂળ નીતિ-શાસ્ત્રકારે જે પાંચ કહ્યા છે તેનો ઇસાગે કરે છે. દેશાટન, પંડિતની મિત્રતા, વારાંગનાનો પરિચય, રાજસભામાં પ્રવેશ અને અનેક શાસ્ત્રોનું અવલોકન આ પાંચ ચતુરાઈના મૂળ છે. એમાં પ્રથમ દેશાટન કહેલું છે. વીરમતિના કથનનો મુદ્દો તેમાં સમાયેલો છે, તેથી દેશાટનના લાભોનું તે વર્ણન કરે છે. તેની અસરકારક વાણીથી ગુણવાળી કૌતુક જોવા માટે લોભાય છે. કારણ કે સ્ત્રી જાતિ સ્વભાવેજ કૌતુક પ્રિય હોય છે. ગુણવાળીને તે કાર્ય તદ્દન અશક્ય લાગે છે. તે કહે છે કે " સ્ત્રી જાતિથી સ્વતંત્રતાએ દેશાટન કરવાનું બનેજ કેમ ? પતિની ઈચ્છા હોય, તે સંથે હોય, તેનો રાજીયો હોય, તોજ તે બની શકે. પતિથી પ્રચ્છન્નપણે કાંઈ પણ જવું આવવું તે સ્ત્રી જાતિને ઘટેજ નહીં. તેમ તેનાથી બને પણ નહીં. કેમકે એમ કરતાં કપટ ઉઘાડું પડે ને પતિ નારાજ થાય તો સ્ત્રીનું સર્વસ્વ બગડે. " આ બધા તેના સ્વચ્છ અંતઃકરણના ઉદ્દગારો છે. હવે વીરમતિ તેમાં મલિન ભાવ દાખલ કરનાર છે. તે આપણે આગલા પ્રકરણમાં જોવાનું છે. આ પ્રકરણમાં વીરમતિની કપટ-યુક્ત વાક્યરચના સ્ત્રીચરિત્રનું પ્રત્યક્ષ દર્શન કરાવે છે. અને ગુણવાળીની સરલ વાક્યરચના સ્ત્રી જાતિની ફરજ સમજાવે છે. ટુંકામાં આ પ્રકરણમાં પણ સાર લેવા લાયક ઘણું છે. પણ મૂળ હકિકતજ બહુ વિસ્તારે કહેવામાં આવેલી હોવાથી અત્ર તેનો વિસ્તાર કરવાની આવશ્યકતા નથી. જેથી આ પ્રકરણના રહસ્યને ટુંકામાંજ સમાપ્ત કરવામાં આવે છે.

શ્રી જીવ દયા જ્ઞાન પ્રસારક ફંડ.

(સહાય કરવાની ખાસ ફરજ.)

ઉપર જણાવેલું ખાતું મુખ્યમાં ઝવેરી લલુભાઈ ગુલાબચંદના વ્યવસ્થા-પકપણા નીચે સં. ૧૯૬૬ના ભાદરવા વદ ૧ થી જોડવામાં આવ્યું છે. આ ખાતું ખાસ આવશ્યકતાવાળું છે અને આર્ય બંધુઓ માત્રને મદદ કરવા ચોખ્ખું છે. જેનો એ વિશેષ મદદ કરવા લાયક છે. એ ખાતાનો રીપોર્ટ ને હિસાબ સંવત ૧૯૬૭ ના અશાઠ વદ ૦)) સુધીનો (માસ ૧૦ના ને) હાલમાં બહાર પડ્યો છે. તેની એક નકલ અમારી ઉપર આવી છે. તે વાંચી જોવાની અમે બલામણુ કરીએ છીએ. હિંદુસ્થાનમાં આવાં ખાતાં મોટા મોટા તમામ શહેરોમાં ઉઘડવાની જરૂર છે. જીવદયા અનેક પ્રકારે

જની શકે છે, તે પૈકીનો આ ફંડ જોડનારે એક આવશ્યકતાવાળો પ્રકાર હાથ ધર્યો છે. કેટલાક ગૃહસ્થો જીવો છોડાવીને જીવહયા પાળે છે, કેટલાક જીવોનું પાલન પોષણ ને રક્ષણ કરીને જીવહયા પાળે છે, કેટલાક જનાવરો ઉપર ઘાતકીપણું ગુજારતું અટકાવીને જીવહયા પાળે છે. કેટલાક અનાથ બાળકો માટે બાળાશ્રમો ઉઘાડી ને મોટી વયવાળા માટે ઉદ્યમશાળાઓ જોડીને અને વૃદ્ધવય વાળાને અન્ન વસ્ત્ર પૂરા પાડીને જીવહયાની ફરજ બજાવે છે. આ ફંડના વ્યવસ્થાપક લલુભાઈએ માંસાહારી પક્ષને માંસાહારના ગેરફાયદા, તેમાં થતો વિશેષ ખર્ચ અને તેથી ઉત્પન્ન થતા અનેક પ્રકારના વ્યાધિ સમજાવીને તે સાથે અન્ન ફળ શાકના જોરાકથી થતા ફાયદા, ખર્ચમાં કરકસર અને સારી રહેતી તંદુરસ્તીનું જ્ઞાન આપીને તેવા વર્ગમાંથી માંસનો જોરાકજ કમી કરાવવા કે જેથી બિચારા અનાથ જીવોની લાખોની સંખ્યામાં નિર્દયપણે કતલ થાય છે તેમાં ઘટાડો થાય તે માટે એ હેતુ રાખ્યો છે.

આ વિચાર પણ બહુ ઉત્તમ છે. તેનો અમલ થવા માટે તેવી હકીકતનાં પુરાવા, ચોપાનીઆ, હેંડળીલો, બહેર બળરો વિગેરે છપાવવા, તેવા જ્યાં જ્યાં છપાવેલા હોય ત્યાંથી મંગાવવા અને તે માંસાહારી પ્રજામાં વગર કિંમતે બહોળે હાથે આપવાનો પ્રયાસ કરવા લાગ્યા છે. તે ઉપરાંત તે વિષયનું પરિજ્ઞાન આપવા માટે વી વિલાયતમાં છપાયેલી બુકો મંગાવીને ઈંગ્લેજ અભ્યાસ કરનારાઓમાં વેંચી, તેની પરીક્ષાથી પરીક્ષા લેવાનું અને તેમાં સારા માર્ક્સ મેળવીને ઉચ્ચે નંબરે પાસ થનારને નામો વેંચવાનું શરૂ કર્યું છે. જેથી એવા ઉપયોગી વાંચનનો બહુ ફેલાવો થઈ શકે. આવી રીતનો બુદ્ધિ બુદ્ધિ પ્રકારનો પ્રયાસ તેઓ કર્યા જ કરે છે. એ કાર્યમાં તેમને પ્રલાદ સંભાવિત ગૃહસ્થોની સારી મદદ મળેલી છે. પરંતુ આ કામ ઘણું જ ખર્ચાળું હોવાથી બહાર પડેલ રીપોર્ટ જોતાં તેમાં આવક જ્યારે રૂ. ૬૭૪૫-૬-૮ ની છે ત્યારે ખર્ચ રૂ. ૭૧૩૬-૧૩-૩ નો થયો છે. મતલબ વર્ષ આખરે પાં ચારસો રૂપીઆ લગભગની ટુટ છે. વળી આ કામ જેમ વધારે આવક થાય તેમ વધારે પ્રમાણમાં થઈ શકે તેવું છે. આના ખર્ચનો બહલો દ્રવ્યના પાછો આવનારો નથી; પરંતુ સંખ્યાબંધ માણસોના વિચાર માંસાહારથી રાસરે છે તે રૂપે પાછો આવનારો છે.

પારસી કોમમાં પણ એમણે સારો પ્રયત્ન આદર્યો છે. તેમને માટે ખાસ એ યાત્રી બુકોનો અભ્યાસ કરાવી પરીક્ષા લેવાનો ઠરાવ કર્યો છે. પરીક્ષા લેવા માટે દરેક સર લાલચંદ્ર જેવા પ્રતિષ્ઠિત ગૃહસ્થોની ગોઠવણ કરવામાં આવે છે અને તેમ આપવાના મેળાવડા વખતે પણ મુંબઈના સંભાવિત ગૃહસ્થને પ્રમુખ પદ આપી આ કાર્યનું મહત્વ બતાવી આપવામાં આવે છે.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ।

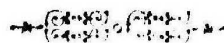
२४३

આ પ્રકારે જીવહયાનું જ્ઞાન વિસ્તારવા સારૂ સારા વક્તાઓ પાસે ભાષણો કરાવવાનો પણ એમનો હેતુ છે. અને જુદા જુદા મેળાવડાઓને પ્રસંગે તેને જાગતા પ્રયાસ પણ કરવામાં આવે છે. જીવહયાના સાચા હીમાયતી રા. રા. લાલશંકર લક્ષ્મીદાસની પણ આ કાર્યમાં સારી મદદ છે અને પૂરી દીક્ષાજી છે કેમકે તેમનો અંતઃકરણનો હેતુ પાર પાડવા માટે આ જાતું ખરેખરું મદદગાર છે.

આટલી ટુંકી પણ જરૂરની હકીકત નિવેદન કરવાનો ખાસ ઉદ્દેશ એ છે કે માત્ર હયા હયા પોષારવાથી હયા પળી શકતી નથી, પરંતુ તન મન અને ધનથી આવાં ખાતાંઓ ખોલવા અને જો આપણી ખોલવાની શક્તિ ન હોય તો જેણે ખોલ્યા હોય તેને સારી મદદ આપવી કે જેથી એવાં ખાતાં સારી રીતે નભી શકે અને ધારેલી દિશામાં પોતાનો પ્રયાસ ચાલુ રાખી શકે.

આ ખાતાના વ્યવસ્થાપક મી. લલુભાઈ ગુલાબચંદ વિશ્વાસપાત્ર માણસ છે, સારી સ્થિતિ વાળા છે અને તન મન અને ધનના ભોગે તેમણે આ ખાતું હાથમાં લીધું છે. માટે તેમને દરેક આર્થ ખંધુએ દરેક જૈને-દરેક દયાળુ ગૃહસ્થે પૂરતો આશ્રય આપવાની અમારા તરફથી પણ ખસ વિનંતિ છે. એઓ મુંબઈમાં અવેરાતનો ધ ધો કરે છે. પત્ર વ્યવહાર તેમના નામથી અવેરી બજારમાં ઠેકાણું કરીને કરવો અને મદદ પણ તેમના નામપરજ મોકલાવવી. એઓ તેનો વ્યય બહુ સારી રીતે કરે છે અને તેનો હીસાબ વ્યવસ્થિત રાખી દરવર્ષે છપાવી બહાર પાડવાનો રીવાજ રાખવામાં આવ્યો છે કે જે ચાલતા જમાનાને અનુકુળ છે.

જીવહયાં ધર્મમાત્રનું મૂળ છે માટે આવાં કાર્યોમાં પોતાને મળેલા દ્રવ્યનો શ્રીમંત વર્ગે ઉદારચિત્તે સહુપયોગ કરવો એવી અમારી અંતિમ સૂચના છે.

गृहस्थनां कर्तव्यो.

ઉપમિતિ ભવ પ્રપંચા કથાના કર્તા શ્રી સિદ્ધર્ષિગણિએ સર્વજ્ઞ સદ્ધર્મની યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવા માટેના કર્તવ્યો જે બતાવ્યા છે તેનું વીવરણ ગતવર્ષમાં કરવામાં આવેલું છે. ચાલતા વર્ષમાં એવી રીતે ધર્મની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થયા પછી ઉત્તમ ગૃહસ્થે (શ્રાવકે) કેવી રીતે વર્તન રાખવું જોઈએ ? શું શું કરવું જોઈએ ? કે જેથી તેમનામાં ગુણ વધીને સાધુધર્મની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થાય. તે બતાવનાર પારિશ્રાદ્ધ તેજ અંથમાંથી લઈને આ વર્ષના પ્રારંભથી દરેક અંકની શરૂઆતમાં મુકવામાં આવે છે પરંતુ તે સંસ્કૃતમાં હોવાથી કેટલાક તે ભાષાના અનભિજ્ઞ બંધુઓ તેને

અર્થ સમજી શકતા નથી અને કેટલાક સામાન્ય ભાષાજ્ઞાનથી કદી તેનો અર્થ સમજી શકે છે તોપણ તેનો ભાવાર્થ—તેમાં રહેલું રહસ્ય સમજી શકતા નથી. તે સમજાવવા માટે આ લેખમાં સદરહુ પારિશ્રાદ્ધમાં કહેલા દરેક સૂત્રોનું પૃથક્ પૃથક્ સ્પષ્ટિકરણ કરવામાં આવ્યું છે.

ગૃહસ્થ ધર્મ કે મુનિધર્મ અંગિકાર કર્યા અગાઉ તે ધર્મની પોતામાં યોગ્યતા છે કે કે નહીં ? તે તપાસવાની જરૂર છે. અને જો યોગ્યતા જણાય તોજ તે અંગિકાર કરવા યોગ્ય છે. કારણકે યોગ્યતાવાન મનુષ્યજ અંગિકાર કર્યા પછી તેનો છેવટ સુધી નિર્વાહ કરી શકે છે. અત્યારે વર્તમાન સમયમાં કોઈ કોઈ જગ્યાએ—અમુક અમુક વ્યક્તિ પરત્વે શ્રાવક ધર્મ અંગિકાર કર્યા પછી કે સાધુધર્મ સ્વીકાર્યા પછી તેમાં રખળના દૃષ્ટિએ પડે છે તે પ્રથમથી યોગ્યતા ન હોવાનુંજ પરિણામ છે. યોગ્યતા ન હોય તો તે પ્રાપ્ત કરવા માટે તેના હેતુઓ શાસ્ત્રકારે અનેક સ્થળે ગતાત્રેલા છે. સામાન્ય રીતે સર્વજ્ઞ ધર્મની યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવાના હેતુઓ સંજોગથી ગતવર્ષમાં વિવેચન થઈ ગયું છે. હવે તેવી યોગ્યતા પ્રાપ્ત થયે પ્રાણી પ્રથમ શ્રાવક ધર્મ અંગિકાર કરે છે, કારણ કે તેટલી સ્થિતિપર તે પહોંચેલ હોય છે. હવે શ્રાવક ધર્મની પ્રતિપાલના કરતાં કરતાં સાધ્ય મુનિધર્મ પ્રાપ્ત કરવા તરફ ફેરવેલ જોઈએ, તોજ શ્રાવક ધર્મ યથાસ્થિત પળી શકે છે. એવી સાધ્ય દૃષ્ટિવાળા જીવ મુનિ ધર્મને યોગ્ય કેમ થાય—સાધુ ધર્મનુષ્ઠાનના ભાજન કેમ થઈ શકે તે જણાવવા માટે પ્રસ્તુત પારિશ્રાદ્ધમાં કર્ત્તા મહાપુરૂષે તેના બાળવાન હેતુઓ ગતાવ્યા છે. તે દરેક હેતુનું યથાગતિ વિવરણ કરવા વડે તેવી યોગ્યતા મેળવવાની આવશ્યકતા જણાવવામાં આવે છે અને તે સાધનોવડે સાધ્ય મેળવી પ્રાંતે પરમ-સાધ્ય મોક્ષ મેળવવાનું સ્મરણ કરાવવામાં આવે છે.

ઉક્ત ગ્રંથકારે સદરહુ પારિશ્રાદ્ધના પ્રારંભમાં કહ્યું છે કે—તેવા ઉત્તમ ગૃહસ્થે એટલે પ્રથમ કહ્યા પ્રમાણે સર્વજ્ઞ પ્રણિત સદ્ધર્મની જેણે યોગ્યતા મેળવી છે એવા શ્રાવકે સાધુધર્મને યોગ્ય થવા માટે પ્રથમ “પરિહર્તવ્યોઽકલ્યાણમિત્રયોગઃ” અકલ્યાણ મિત્ર જે પાપ કાર્ય તેને પરિહરવા—તેનો ત્યાગ કરવો. પાપકાર્યો અનેક પ્રકારના છે. તે પૈકી કેટલાંક કર્મોદ્ધાન વ્યાપારાદિ પાપકાર્યો તો શ્રાવકે પરિહરેલાં-તજેલાં હોય જ છે, તેથી અહીં જે તજવાના કહ્યાં છે તે તેવા સ્થૂળ પાપકાર્યો ન સમજવા પરંતુ શ્રાવકપણામાં અનેક કારણોને લઈને જે કરવામાં આવે છે, પણ સાધુ-પણામાં જેનો સર્વથા ત્યાગ કરવામાં આવે છે—કરવોજ પડવાનો છે, તેવા પાપકાર્યો સમજવા. કેમકે જો તેવા પાપકાર્યોનો થોડે થોડે અંશે ત્યાગ કરવાની ટેવ પાડી હોય તો પછી સાધુ ધર્મ અંગિકાર કરતી વખતે તેનો સર્વથા ત્યાગ થઈ શકે છે.

જાન્યવાર ૨૦૧૯

તેવાં પાપકાર્યોં કયાં? એમ સવાલ થાય તો તે આ પ્રમાણે—સ્વજન કુટુંબમાં માટે કરવા પડતા અનેક પ્રકારના આરંભના કાર્યો, ઇદ્રિઓના વિષયની તૃપ્તિ કરવામાં આવતા આરંભો, સાંસારિક આનંદ મેળવવા માટે કરાતા અનેક પ્રકારનાં સંયોગો, પોતાની પ્રજાના તેમજ અન્ય સંબંધી સ્નેહીઓની પ્રજાના વેશ લગનાદિ કાર્યો, પરિવ્રજની મૂર્ચ્છાને લઈને કરવામાં આવતા કર્મોદ્ધાનના અધવાળા પાપ વ્યાપારો, સાતિ પ્રજાધાદિ નિમિત્તે અશુભ કરાતા કલેશોત્પાદક કાર્યો, યશ મેળવવાને માટે આપવામાં આવતી પાપ કાર્યોમાં અનુમતિઓ, સાચું કહી દેવાના હૃદય બળબળી જામીને લીધે કેળવડ પડતી કપટ કળાઓ, સાચું કહી દેવાના ડોળમાત્રને લીધે ઉત્પન્ન કરાતા કલેશો, દષ્ટિ વાપર્યાં શિવાય કરવામાં આવતી અનેક પ્રકારની અશુભ પ્રવૃત્તિઓ, એક બૂલથી કબુલ કર્યા પછી તેનો નિર્વાહ કરવામાટે કરાતી હૃદય વિરુદ્ધ ક્રિયાઓ—આવા અનેક પાપકાર્યો છે કે જેમાં વિષય કપાયની હીલચાલને લઈને થોડો અધણો કર્મબંધ થાયજ છે. તેને તજવાની ટેવ પાડવી જોઈએ. તોજ સાધુ ધર્મોચ્ચતા મેળવી શકાય; કેમકે સાધુપણમાં તો કેવળ શાંતિનું સામ્રાજ્ય અસ્તિવાનું છે. તેમાં આવી ધમાધમ કે ડોળાડોળ ચાલવાની નથી. વળી અકામિત્ર અથવા પાપ મિત્રનો સંગ પરિહરવો એટલે પાપના કરનારા—આરંભ ને મહારામમાં તત્પર માણસોનો સંગ તજી દેવો. તેમજ મિત્ર્યાત્વીઓનો પાન કરવો એમ પણ સમજવું. કારણ કે તેઓના લાંબા પરિવ્રજ કે સંગથી તેની છાયા પોતામાં આવે છે. આરંભાદિ કાર્યોથી થતા દ્રવ્યાદિકના લાભને તેવાં કાર્યો કરવાની ઈચ્છા ઉદ્ભવે છે. મિત્ર્યાત્વીના પરિવ્રજથી વળને તેના તરફ કષ્ટાદિથી મોહ પામી તેની પ્રશંસા કરવાનો વખત આવે છે અથવા તેની મદદને સ્વધર્મની હીનતા દેખાય છે. આવા અનેક કારણોને લઈને સાધુ ધર્મની એ મેળવવા ઈચ્છનારે અકલ્યાણ મિત્રનો સંગ પરિહરવો.

ત્યાર પછી બીજું વાક્ય એ કહ્યું છે કે—“સેવિતવ્યાનિ વદ્યાણમિત્રા કલ્યાણ મિત્ર જે પુણ્ય મિત્ર અર્થાત્ પુણ્યબંધ થાય તેવાં કાર્યો સેવતાં. પુણ્યક સમકિત પામ્યા અગાઉ અદ્યપણે અને ત્યાર પછી નિશેષપણે કરવામાં આવે પરંતુ શ્રાવકપણામાં પુણ્યકાર્ય એવાં કરવાં કે જેથી સાધુધર્મની યોગ્યતા પ્રાપ્ત શકે. આ પુણ્ય કાર્યો શુદ્ધસ્થાવસ્થાને ઉચિત પણ ઉચી પ્રતિભા સમજવા. દાન તપ ભાવ આરે પ્રકારનો ધર્મ આરાધનામાં તત્પરતા રાખવી, દરરોજ તેમાંથી પુણ્ય કાર્ય થાય છે તેનું લક્ષ રાખવું. અર્થાત્ દરરોજ અભયદાન, ગુપાત્ર અને અનુકંપાદાન અવશ્ય આપવું. દિવસે કાયમ અને રાત્રિએ જેમ બને તેમ

શયજી પાળવું, ઇંદ્રિયોના વિષયથી મનને પાછું વાળવું, ઇંદ્રિયોને તૃપ્ત કરવાની તજવીજ પડી મૂકવી, તે કોઈ કાળે તૃપ્ત થતી જ નથી એમ ચોકસાઈથી રાખવું, દરરોજ યથાશક્તિ તપ કરવો, પર્વતિથિએ ઉપવાસાદિ વિશેષ તપ કરવો, નિરંતર શુભ ભાવની વૃદ્ધિ કરવી, અનિત્યાદિ ખાર ને મેત્રાદિ ચાર ભાવનાઓ વારંવાર ભાવવી, શ્રાવક ધર્મ પાળતાં જેમ અને તેમ નિરતિચારપણે યતો પાળવા, તેમાંના ચાર શિક્ષાવ્રતોના આરાધનમાં વારંવાર તત્પર રહેવું, સામાયક, દેશાવગાસિક, પૌષ્ઠ અને પ્રતિક્રમણાદિ વિશેષે કરવા, દરરોજ બે ટંક આવશ્યક, અવકાશે સામાયક, પર્વતિથિએ દેશાવગાસિક અથવા પૌષ્ઠ અવશ્ય કરવો, અતિથિ સંવિભાગ પૂર્ણ રીતિએ વર્ષમાં જેમ અને તેમ વધારે વખત કરવાની ચીવટ રાખવી, સર્વ જીવોને, મનુષ્ય માત્રને, દેશી બંધુઓને અને સ્વધર્મીઓને દ્રવ્ય ભાવ સમાધિ વિશેષે પ્રાપ્ત થાય તેવા પ્રયત્નો કરવા. સ્વજાતિ સ્વધર્મ વિગેરેની ઉન્નતિના કાર્યોમાં તત્પર રહેવું, મુનિ મહારાજની સેવા ભક્તિ નિરંતર કરવી, સાર સંભાળ રાખવી, લણુવા ગણુવા વિગેરેની સગવડો કરી આપવી, તેમની પાસે ધર્મ કથા સાંભળવી, બાળલગ્ન, વૃદ્ધાદિની ઔષધાદિ સંબંધી તજવીજ રાખવી, તેમના આવાગમન વિગેરે પ્રસંગે મહોત્સવો કરવા, દીક્ષા લેવાને તત્પર થયેલા યોગ્ય જીવને અવલંબન આપવું, તે પ્રસંગે અનેક જીવો તેની અનુમોદના કરે તેવા પ્રકારે યોજવા, ઉત્કૃષ્ટ મહોત્સવો કરવા, આરિત્રધર્મ ઉપર અંતરંગ પ્રીતિ ધરાવવી, તીર્થોદ્ધારાદિ મહાન કૃત્યો યથાશક્તિ કરવા-કરાવવા. શાસનોન્નતિના કાર્યમાં શક્તિનું પ્રમાણ વિચારી અગ્રણી થવું, શાસનની હિલના થાય તેવાં કાર્યો પૂર્ણ વીર્ય ફેરવીને અટકાવવાં. પાપસ્થાન-કોથી કરતાં રહેવું, આત્મા મલિન ન થાય તેની સંભાળ રાખવી ઇત્યાદિ અનેક પુણ્ય-કાર્યો છે કે જે કલ્યાણ મિત્ર તરીકે ઓળખાય છે, તે આચરવાં. અથવા પુણ્યશાળી જીવો કે જે ધર્મકાર્યમાં અહર્નિશ તત્પર હોય તેવાઓની સોળત કરવી, તેમનો પરિચય વધારવો, તેમની પ્રીતિ મેળવવી, તેમને યથાશક્તિ સહાયક થવું-એમ અનેક પ્રકારે કલ્યાણ મિત્રની સેવના કરવી કે જેથી સાધુ ધર્મની યોગ્યતા સદૃજ પ્રાપ્ત થઈ શકે.

ત્યાર પછી ત્રીજું વાક્ય એ કહ્યું છે કે—‘ ન લંઘનીયોચિત્તસ્થિતિઃ ’ ઉચિત્તસ્થિતિનું ઉલ્લંઘન ન કરવું. શ્રાવકને યોગ્ય જે સ્થિતિ-જે પ્રવૃત્તિ હોય તેનું ઉલ્લંઘન એટલે અનુચિત કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ ન કરવી. આ વાક્યની વિચારણા કરતાં પ્રથમ શ્રાવકપણામાં ઉચિત્ત શું છે ? ને અનુચિત શું છે ? તે બરાબર સમજવું. તે સમજાશે તો પછી ઉચિત્તમાં પ્રવૃત્તિ ને અનુચિતથી નિવૃત્તિ સહેજે યશે. લોકમાં પશુ યોગ્ય માણસથી જો કોઈ અયોગ્ય કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ થઈ ગઈ હોય તો કહેવાય છે કે આ

ગુરુચરિત્રનાં કર્તવ્યો.

૩૭

કાર્ય કરવું તેને યોગ્ય-ઘટિત નહોતું. તો પછી આ લોકોત્તર માર્ગમાં તો ઉચિત ન જાણવા માટે અનુચિતનો ત્યાગ કરવો જ જોઈએ. બુદ્ધિમાન સદૃજ સમજી શકે કે આ કાર્ય કરવું મને ઉચિત નથી. કદિ કોઈ અનિવાર્ય કારણને લઈને તો કાર્ય થઈ જાય છે કે કરવું પડે છે તો તે બાબત તેને બહુજ પશ્ચાત્તાપ થાય છે અને તેનું મન કાર્ય કરતાં કરતાં પણ પાછું હઠતું જ રહે છે. શ્રાવકે સત્ય બોલવું પ્રમાણિક વર્તન રાખવું; પરત્વી સામી કુદૃષ્ટિ ન કરવી, વ્યવહારમાં પ્રવીણ રહેવું લોક વિરૂદ્ધ કે રાજ્ય વિરૂદ્ધ વ્યાપારાદિ તણ દેવાં, કોઈ સાથે કલેશ ન કરવો કોઈની નિંદા ન કરવી, વિકથામાં કાળક્ષેપ ન કરવો, આય વ્યયનો તપાસ ક્ય કરવો, પાપોથી ડરતા રહેવું, નાદાનથી અળગા રહેવું, ઉત્તમ જનો સાથે સંબંધ વધારવો, કયાળુપણું વૃદ્ધિ પમાડવું, દાક્ષિણ્યતા ન છોડવી, પરોપકારમાં તત્પર રહેવું, પોતાની ભતલણ માટે પારકા કાર્યનો કે લાભનો વિનાશ ન કરવો ઇત્યાદિ અનેક પ્રકાર ઉચિત પ્રવૃત્તિના છે તેનું ઉત્તમ શ્રાવકે કદિ પણ ઉલ્લંઘન ન કરવું. એ આગળ વધવું છે, આગળ વધવા ઈચ્છા છે, શુભો વધારે મેળવવા છે, સાધુપણું શ્રેષ્ઠ બંધવું છે, તે મેળવવા ઈચ્છા છે તો તેની યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવા માટે ઉચિત સ્થિતિ જાળવવાનો અહર્નિશ પ્રયત્ન કરવો.

ત્યાર પછી ચોથું વાક્ય એ કહ્યું છે કે ‘અપેક્ષિતવ્યો લોકમાર્ગઃ’ લોક માર્ગની અપેક્ષા રાખવી. અર્થાત્ લોકિક પ્રવૃત્તિની ઉપેક્ષા ન કરવી. જ્યાં સુધી પોતે ગૃહસ્થ પણ્યાની સ્થિતિમાં છે ત્યાં સુધી તેની પૂરે પૂરી જરૂર છે. મુનિપણું પ્રાપ્ત કર્યા પછી લોક માર્ગની અપેક્ષા રાખવાની બીલકુલ જરૂર નથી પણ ગૃહસ્થપણામાં તો વારંવાર તેની આવશ્યકતા જણાય છે. લોકોમાં જેજે પ્રવૃત્તિઓ ચાલતી હોય તેને અનુસરવું પરંતુ તેમાં પણ પોતાનો આત્મા દૂષિત ન થાય તેની પુરતી સંભાળ રાખવી. પોતાનું મન કોઈ પ્રકારના લોકમાર્ગને નાપસંદ કરતું હોય છતાં સમુદાય તેવા વિચારનો હોય તો તે વિચારથી વિરૂદ્ધ દેખાવ ન કરવો, કારણ કે લોકથી વિરૂદ્ધ પડવાથી પોતાના કાર્યનો વિનાશ થાય છે પરંતુ પોતે સાવધાન રહી અનુકૂળ વખતે પોતાના વિચાર પ્રકટ કરવા જેથી સમુદાય પણ અનુકૂળ થાય અને કાર્ય વિનાશ ન થાય, લગ્ન વ્યવહાર, વ્યાપાર વ્યવસાય અને બીજી અનેક બાબતોમાં લોક માર્ગની અપેક્ષા રાખીને કામ લેવું, જેઓ દીર્ઘ દૃષ્ટિ પહોંચાડ્યા સિવાય એકદમ લોકમાર્ગથી વિરૂદ્ધ પગલાં ભરે છે તેઓ પોતાનો વિનાશ કરે છે, મુશ્કેલીમાં આવી પડે છે અને પોતાની ધારણા પણ દુર્લભૂત થતી નથી. એકદમ લોકમાં અણસમજથી પણ અપયશ બોલાય તેવું પગલું બુદ્ધિવાનો ભરતા નથી તેઓ પોતાના વિચારમાં મજબુત રહે છે પરંતુ તેનો ઉપયોગ યથા યોગ્ય અવસરેજ કરે છે. ચોટલામાટે કહેવામાં આવ્યું

છે કે સાધુ ધર્મની યોગ્યતા મેળવવાના ઇચ્છકે લોક માર્ગની પણ અપેક્ષા રાખવી. પછી પાંચમું વાક્ય એ કહ્યું છે કે—“માનનીયા ગુરુસંહતિઃ” ગુરુવર્ગની માન્યતા કરવી. અર્થાત્ માતા પિતા વડીલ ગાંધુ વિગેરે તેમજ વિદ્યાચાર્ય અને ધર્માચાર્ય વિગેરે ગુરુવર્ગમાં ગણાય છે તેમને માન્ય પુરૂષ તરીકે ગણવા અર્થાત્ તેમના વચ્ચેના આજ્ઞાએને પ્રમાણ ગણવી, તેમને બહુમાન આપવું, તેમની યથોચિત ભક્તિ કરવી. સંસારીપણામાં જે પુરૂષ માતા પિતા વિગેરેની સેવા કરે છે તેજ મુનિપણામાં કે સાધ્વીપણામાં પોતાના ગુરૂની કે ગુરૂણીની યથાર્થ ભક્તિ કરનાર નીવડે છે. સંસારીપણામાં જેના હૃદયમાં વડીલોનું બહુમાન નથી, ને તેમની આજ્ઞાને અનુસરતા નથી, જે તેમની સારવાર સંભાળ કે ખાનપાન ઔષધોપચારાદિ વડે સેવા ભક્તિ કરતા નથી, પોતાનું કે પોતાના પુત્રકલત્રાદિનું પોષણ કરવામાંજ તત્પર રહે છે, ગુરુજનને ઉવેળી મૂકે છે તેઓ મુનિપણું પ્રાપ્ત થયા પછી ગુરુમહારાજ સાથે પણ પ્રાથે એવુંજ વર્તન ચલાવે છે. એટલા માટે આ વાક્યમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે ગુરુવર્ગની માન્યતા ધરાવવી. આની પછીનું વાક્ય આ વાક્યના અનુસંધાનમાંજ કહેવામાં આવ્યું છે કે—

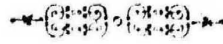
“જિવિતવ્યમેતત્તત્તૈઃ” તેમની આજ્ઞાનુસાર વર્તવું. જેઓના હૃદયમાં માતા પિતા વિગેરે ગુરુવર્ગના સંબંધમાં બહુમાન હોય છે તેઓજ તેમની આજ્ઞાનુસાર વર્તી શકે છે. જેઓ તેમના પ્રત્યે બહુમાન ધરાવતા નથી તેઓ તેમની આજ્ઞા અનુસાર વર્તી પણ શકતા નથી. લોકોમાં પણ જેઓ વડીલોનું બહુમાન જાળવનારા હોય છે તેઓજ પ્રશંસાપાત્ર લેખાય છે. પણ જે પુત્રો વડીલોની આજ્ઞા માનતા થી કે તેમની સેવા ભક્તિ કરતા નથી તેઓ કુપાત્રમાંજ લેખાય છે. કદી તેની પાસે વ્યાદિક હોય છે તો તેને મોઢે કાઢ કહેતું નથી પરંતુ પાછળ તેનો અપવાદ જરૂર લેવાયજ છે. એટલુંજ નહીં પણ પરિણામે સુખી પણ તેજ થાય છે કે જેણે માતા-પિતાદિ વડીલોને સુખ આપ્યું હોય. અહીં પ્રસંગોપાત આ હકીકત સ્ત્રી વર્ગમાટેપણ યોચિત લાગુ સમજવી. કારણ કે તે પણ ચારિત્રને અને યાવત્ મોક્ષને અધિકાર રાવે છે. માટે તેને પણ સાધુ ધર્મની યોગ્યતા મેળવવા સારૂ બાધ્યાવસ્થામાં માતા પિતાની અને યોવનાવસ્થામાં પતિગૃહે સાસુ સસરાની આજ્ઞામાં વર્તવાની અને તેમના પ્રત્યે બહુમાન ધરાવવાની જરૂર છે. જે સ્ત્રી સંસારીપણામાં સાસુ સાથે કલેશ કરનારી હોય છે તે સાધ્વીપણામાં ગુરૂણી સાથે પણ કલેશ કરતી પ્રાથે દેખાય છે. આનું કારણ એ છે કે તેને કોઈની પણ આજ્ઞાને આધીન વર્તવાની ટેવ જ પડી નથી. આ ભક્તિ સ્ત્રી વર્ગે તો બહુ વિશેષ ધ્યાન દેવા જેવી છે. કારણ કે તેનામાં ઇર્ષા, અદેશ, અપવિત્રતા, અસત્યવાદીપણું, મુર્ખતા, અતિલોભીપણું, નિર્દયતા ઇત્યાદિ દોષો

ચંદનપૂજા સંબંધી સ્ફુટ વિવેચન.

૩૮૬

સ્વભાવથી હોય છે. તે બધાને ટાળીને તેને સુનિષ્ણુ' કે જે આ સર્વ પ્રકારના દોષથી રહિત છે તે મેળવવાનું છે. માટે ગુણ પ્રાપ્ત કરવામાં ને દોષનું નિવારણ કરવામાં પ્રબળ સાધનભુત વડિલો-ગુરૂવર્ગ વિગેરે પ્રત્યે બહુમાન ધરાવવું અને તેમની આજ્ઞાને આધીન વર્તવાની ટેવ પાડવી. મિથ્યા સ્વતાંત્રતા કે જે પોતાના ગુણની હાની કરે છે અને દોષને ઉત્તમ કરે છે તે મેળવવાની ઇચ્છા કદી પણ કરવી નહીં. આ પાંચમા ને છઠ્ઠા વાક્યને અનુસરનાર પુરૂષ કે સ્ત્રી સાધુ ધર્મની યોગ્યતા મેળવી શકે છે.

અપૂર્ણ.

ચંદનપૂજા સંબંધી સ્ફુટ વિવેચન.

શ્રી જિનેશ્વરની અનેક પ્રકારે કરાતી પૂજાઓ પૈકી અષ્ટ પ્રકારી પૂજા બહોળે ભાગે કરવામાં આવે છે. તેની અંદર બીજી ચંદનપૂજા છે. ભગવંતને જળવડે સ્નાન કરાવીને જન્માભિષેકાદિ પ્રસંગે ઇંદ્રો અને દેવતાઓ આવનાચંદનાદિ સુગંધી તેમજ શીતળ પદાર્થોનું આખે શરીરે વિલેપન કરે છે. આ હકિકત અનેક ચરિત્રોમાં તેમજ અન્ય સ્થળે દૃષ્ટિએ પડે છે. આ પૂજા કરવાનો હેતુ ભગવંતને શીતળદ્રવ્યનું વિલેપન કરીને આત્મ શિતળતા પ્રગટ કરવી તે છે. હાલ તો ચંદનપૂજાનું સ્થાન ઘણું ભાગે કેશર પૂજાએ લઇ લીધું છે. આલીશ રૂપીએ રતલ કેશર વાપરવામાં આવે છે કે જે સ્વભાવે શીતળતા કરનાર નથી પણ ઉષ્ણતા કરનાર છે, અને ખાસ શીતળતા કરનાર ધનસાર ઉર્કે ખરાસ સાચો ને ઉચ્ચ કિંમતનો એટલે સુમારે શીતેર રૂપીઆ રતલનો વાલ એ વાલ કરતાં એ રૂપીએ રતલનો કપુરનો ભાઈ જે નામથી ખરાસ તરીકે ઓળખાય છે, તે પુષ્કળ વાપરવામાં આવે છે. એટલુંજ નહીં પણ ઉત્તમ ચંદન, ઉચ્ચ કિંમતની સુખડ વાપરવાનું તો તદન ભુલ્લી જ જવામાં આવે છે. હાલમાં કેશર ઘસવા માટે વપરાતી સુખડ સાધારણ કિંમતની હોય છે પરંતુ ખરી શીતળતા માટે તે કરતાં ઉચ્ચ કિંમતની સુખડ કે જે સુગંધીમાં મુખ્યસ્થાન લોગવે છે તે શામાટે વાપરવામાં આવતી નથી? કેશર સુગંધી દ્રવ્ય છે વળી તેનો વર્ણ પણ નેત્રને આનંદ આપે તેવો છે તો તે વાપરવું પણ તેના પર વધારે ખર્ચ કરવાને બદલે સારી સુખડ ખરીદવામાં ને ઉચ્ચ ખરાસ વાપરવામાં પૂજાની ખરી સાફલ્યતા જણાય છે માટે તેમાં વધારે ખર્ચ કરવો યોગ્ય જણાય છે. આપણે એ પૂજા કરતાં બોલીએ છીએ કે—

૨૯૦

જૈન ધર્મ પ્રકાર.

તપ્ત વસ્તુ શીતળ કરે, ચંદન શીતળ આપ;
ચંદનસેં પ્રભુ પૂજતાં, મીઠે મોહ સંતાપ.

અને એવાં અનેક વચનો ચંદન પૂજામાં બોલવામાં આવે છે, તેને સફળ કરવા માટે ઉપરની હકીકત પર લક્ષ આપવાની જરૂર છે. તે સાથે જીજ્ઞાસુ ચંદન પૂજાને વિલેપન પૂજા પણ કહેવામાં આવે છે તેથી પ્રથમ ઉત્તમ ચંદન તથા ઘન-સારાદિ શિતળ દ્રવ્યનું ભગવંતને આખે શરીરે વિલેપન કરવું અને યજ્ઞી કેશર કરતુરી અમર વિગેરે પદાર્થોના, ચક્ષુર્કર્મના અથવા એકલા કેશરના નવ અંગે નવ તિલકો કરવાં કે જેથી શિતળતાનો ને શોભાનો ખંને હેતુ સચવાશે. તે સાથે સુગંધ તો એ સર્વ દ્રવ્યોમાં છે તેથી તે ધારણાને તો વિશેષ પુષ્ટિ મળશે. આશા છે કે જૈન બંધુઓ આ હકીકત પર અવશ્ય ધ્યાન આપશે.

કામથી નહિ પણ જોઈએ તે કરતાં વધુ કામ કરવાથી, યા તદન આજસુ રહેવાથી જીંદગી ટુંકી થાય છે, અને આજસુ લોકોનાં કરતાં ઉદ્યોગી મનુષ્ય વધારે લાંબી જીંદગી ભોગવી શકે છે. જ્યાં સુધી માણસાઈ મશીન સારી રીતે તેલ પુરેલો અને નિયમીત રીતે ઉદ્યોગથી ચાલી આપેલો હોય છે, ત્યાં સુધી ઘણું ખર્ચ તે કાંઈ પણ ખિગાડ થયા વિના સડસડાટ પોતાનું કામ કર્યો કરે છે, અને ચાલાક શરીર અને મનવાળાં માણસોજ માત્ર લાંબી જીંદગી ભોગવે છે, એટલુંજ નહિ પણ તેઓ સુખી જીંદગી ગુણરી શાંતિમાં મરણ પામવાનો સંભવ છે. ઉદ્યોગ-ચાલુ કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ મનુષ્યને ખુશગિજાજી, તંદુરસ્ત અને સુખી બનાવે છે. કામ-ઉદ્યોગ ચાલુ રાખવાથી ઠટાચેલી નહિ પણ ચળકતી તરવાર જેવા માણસો લાગે છે, માટે લાંબી જીંદગી તથા ચાલુ ગુણ શાંતિ ભોગવવા ઈચ્છનાર દરેક બંધુએ માફકસરની શારિ-રિક અને માનસિક મહેનત અવશ્ય કરવી. ઉદ્યોગ તે ચાલુ ખોરાક છે; અને ખોરાક વિના જેમ ચાલતું નથી, તેમ ઉદ્યોગ વિના મનુષ્ય રહી શકતો નથી તે નિશ્ચિત વાત છે.

(પ્રસ્તાવિક.)

